ஸ்ரீ

வடிவழகிய நம்பிதாஸர்

இயற்றிய

நம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

இது

தென்னூரிலிருக்கும்—காசாங்குடி

ஆஸூரி. கி. வீரராகவாசாரியர் ஸ்வாமி

பொருளுதவியைக்கொண்டு

பண்டிதர் P. R. கிருஷ்ணமாசாரியரால்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

திரிசிரபுரம்:

ரிவிபூ அச்சியந்திரசாலை.

1909.

 [விலை அணா அ.

ஸ்ரீ

நம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

உருவெழுதி யயனறியா மேவாதவண்ண ரடியடைந்த
மருவெழுதண் ணுறையூரன் வளர்புகழின் றிறங்கூறிக்
குருவெழுதி யடியேனுக் கருளியசொற் கொழுந்தமிழாற்
றிருவழுதி வளநாடன் றிறமறிந்த படிபுகல்வாம்.

படிமுதலை முலகுண்ட பரம்பரனைப் பக்தியினான்
யடிபிடித்து நின்னில்யான் பெரியனென வழக்காடி
யடியடைந்த சடகோப னனுபவத்தை யெடுத்துரைப்பக்
கொடியனேன் றொருப்பட்டேன் கொடும்பிழைவே றிதினுளதே

சீர்கொண்ட திருவழுதி வளநாட்டிற் சென்மித்தோர்
பேர்கொண்டோ ராவணத்தென்* பேரெழுதப் பெற்றமையே
னேர்கொண்ட திருக்குருகூ† ரெல்லையிலோர் நாயாயவ்
வூர்கண்டு புறந்திரியா நாயேனுவீ தொருப்படுவேன்.

வேறு.

குரவர்பால் வஞ்சஞ் செய்து குரைகட னடுவட் சோதி
யரவணைக் கிடந்த மாய னடியவ ரபசா ரத்தி
லிரவுநன் பகலும் வைகு மிருவினை யேனே மாலைப்
பரவிவாழ் குருகைக் கோனைப் பாடவென் றொருப்பட் டேனே

ஆசார வீன னாகி யரிவையர் கற்புக் கற்பங்
கூசாது சென்று தீண்டிக் கொடுவிடந் துய்ப்ப யாரு
நீசாபோ வென்று நீக்கு நீசனேன் றுமேனு மாறன்
றேசாரும் புகழைக் கூறச் சிந்தனை செய்தே னந்தோ.

அருவினை தெழிலை யஞ்சா தந்தனிங் கறையு மாபோ
லிருவினை வசத்தி லாடு மிடுகடை யேனும் பாடத்
திருவரு ளுடையார் போற்றுஞ் செண்பக மாறன் றன்னை
கருதினே னென்செய் கின்றேன் கற்றவர் கருத்தி னேரே.

---

* ஆவணம்—அடிமைச் சீட்டு. † குருகூர்-குருகனென்பவனது ராஜதானி.

நம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

வேறு.

மாசின் மதுரகவி தம்பிரான் வாழ்மாற
ஞசி றமிழ்மறையோ ராயிரத்தி லோர்பாட்டி
லீசன் றிறமுணர்ந்தா ரெங்ஙனே சொல்லிடினுந்
தேசுறுபே ரின்பம் பயக்குமென்றான் றீவினையேன்.

ஆங்கவையே சார்வா யவனை நினைந்தவன்றன்
பூங்கழலே யேத்தப் புலையேய னொருப்பட்டே
னோங்கு புகழ்க்கவிக ளோரா ரிதன்பிழைமண்
டாங்குமணற் சோறு தருங்கல்லா ராராய்வார்.

வேறு.

ஆதி நாதன் றிருவுந்திக் கமலத் தயனுக் காங்கொருநா
ளோதித் திரண்ட சதுரயுக மிரண்டா யிரமா மோராண்டு
பதித் திடாநாண் முந்நூற்றே டறுபத் தைந்தும் பேறுவண
[illegible] மாமயற்கு நிறைந்த வயது மொருநூறும்.

வேறு.

[illegible] சதுரயுக மீரைஞ்ஞா றயன்பகலில்
வந்தமனுப் பதினால்வர் மற்றதனைக் கூறிட்டுப்
பந்தமறு மோரொருவற் கெழுபத்தொன் றாய்ப்பரிப்ப
நந்தலிலா வோராறு பாரணமென் னநாட்டி.

வேறு.

அத்திற முடைய நீதி யயற்கொரு பகலிற் றோன்றி
மெய்த்திற மனுக்க ளெண்ம ரறுவரும் விரைவின் வீவர்
பொய்த்திற மணையாக் கங்குற் பொழுதெலாஞ் சலதி மூடு
மித்திறம் பிரமர் தோன்றி யிறந்தவர்க் கிலக்கே தென்னில்.

செப்புமேழ் கடலி னெக்கர்ச் செறியுநுண் மணலின் மிக்க
தப்பற வுதித்தார் முன்னஞ் சாற்றிய விவரிற் பின்னு
மிப்பொழு தண்ட மெல்லா மியற்றிய பிரம னுக்
கொப்பரும் வயது நூற்றி லோங்குமுன் னைம்ப தாங்கே.

அற்றபின் னைம்ப தென்றே யறைவதின் முதனா டன்னி
லுற்றதோர் பகலி லீரே ழுரைப்படு மனுவி னால்வர்
கற்றசீ ரிருவர் காலங் கடந்தபி னேழா நாமம்
பெற்றவை வச்சு [illegible]

வேறு.

சாற்றரிய சதுரயுக மெழுபத் தொன்றிற்
சதுரயுக மிருபத்தே ழுவற்குச் சென்று
தோற்றியவை கழிந்ததற்பி னிருபத் தெட்டிற்
றுலங்கியதோர் துவாபரமா முகத்தந் தத்தி
லேற்றமுடை நாவலநற் றீவிற் றென்பா
லிலங்குதிருக் குருகூரி லீசன் கூறு
மாற்றன்மிகுங் கேத்திரமோ ரைந்தின் மாய
னருள்வளருந் தாந்தக்*கேத் திரம தாய.

வேறு.

ஆசில் பொதிய மலைநல்கு மலையார் பொருனை வளமுடைய
மாசில் வழுதி வளநாட்டின் மாடத் திருக்கு ருகூரின்மறை
பேசும் வன்ன நான்கிலறம் பெருக்கு நாலாம் வன்னத்திற்
றேசோ டோங்குந் திருவழுதி கிழவ னென்போன் றிருமகவ

வேறு.

அறந்தாங்கி யாருதிக்கா ரவர்மகனு யுலகுய்யச்
சிறந்தோங்கு மருட்சக்ர பாணியார் செனமித்தார்
பிறந்தார்மற் றவர்மகனு யச்சுதரென் போர்பெரிய
திறந்தாங்குஞ் சேந்தரவர் திருமகனைச் செனித்தனரால்.

மற்றவர்க்குத் திருமகனை யுந்தனர்செங் கண்ணரவர்
பெற்றமகன் போர்க்கழியார்† பெருந்தவத்தா லுயர்ந்தோங்
குற்றவர்பாற் காரியா ருதித்தனரே யுலகுய்யக்
கற்றவர்கண் மணியெனுமக் காரியார் கலையனைத்து

ஓதிவளர் திருவயதாங் கொருபத்தா றுற்றதற்பின்
வேதியர்கள் விதிப்படியே விளங்கியதம் மரபினுறு
சாதியிலோர் மடக்கொடியைத் தானோக்கி மணஞ்செ
வாதியரு ளால்வந்த போர்க்கழியா ராய்ந்தனரால்.

உலகனைத்து முறநோக்கிக் காரியார்க் கொத்தவெழி
லிலவிதழ்வாய் மடக்கொடியைக் காணாதே யிறைபெருஞ்சி
நிலவுதிருப் பரிசார நீணகரிற் போர்க்கழிதங்
குலமிருந்த தெனக்கேட்டுச் சென்றுரக் குலமோங்க. (கசூ)

ந்தன்—ஒரு அரசன். * இவருக்குப் பொற்காரியா ரென்றுந் திருநாமம்
மாழ்வார் தாலாட்டில், 'கார்க்கழியாவேழக் கடறாண்டி மாறுபட்டோர்—போர்க்
ழியார் தோளாண்மை பூத்தகுணக் குன்றமோ' என வந்திருத்தல் காண்க.

வேறு.

ருவார் பொழில்கள் புடைசூழும் வண்ப ரிசாரத் துறைபவரிற்
ருவாழ் மார்பர் திருத்தம்பி தர்ப்பா சனத்தர் திருமகளா
ருமா மறையின் திருவுருவா முடைய நங்கை யெனுமணங்கைப்
பருமா கடலில் வருமமுதைப்பேசிச் சென்றார் போர்க்கழியார். (உ0)

வேறு.

பெண்பேசி யிவரணையப் பெற்றவர்மா துலருற்றார்
மண்பேசு மரபுடையார் குடிகுலத்தின் வழிகேட்டு
விண்பேசும் புகழ்க்காரி யார்க்கந்த மெல்லியலைப்
பண்பேசு மறைவிதியிற் கொடுத்தாரிப் படிவாழ. (உக)

வேறு.

திருமணம் புணர்ந்த பின்பு சிலபக லுகந்தவ் வூரிற்
பெருமணக் கோலத் தோடும் பிதாவொடு மன்னை யோடு
மருமணக் குழலி யோடும் போர்க்கழி வைப முய்யத்
தருமண வாள னின்பந் தாங்கிவாழ்ந் திருக்கு நாளில். (உஉ)

வேறு.

செங்கமலத் தடவயல்சூழ் திருப்பரிசா ரத்திருந்து
பொங்குபுகழ்க் காரியா ருடையநங்கை யொடும்போந்து
கொங்குகமழ் பொழில்புடைசூழ் குறுங்குடியைக் கும்பிட்டு
திங்கடவழ் மணிமாடத் திருக்குருகூர் நகர்செறிந்தார். (உங)

வேறு.

சீரார் மாடத் திருக்குருகூர் செறிந்தா ரின்பச் சிறப்பினெடும்
பாரோ ரறியாப் பெருஞ்செல்வம் படிமே லெய்தும் பதம்பெற்றுங்
கேரா ருடைய நங்கையொடுங் காரி யார்வாழ்ந் திருப்பவெழில்
வாரார்முலையார் திருவயிற்றோர்மைந்தன் றோன்றா வருத்தத்தால். (உச

வேறு.

ாரியார் மிகவாடிக் கற்புடைமெய்க் குலக்கொழுந்தாம்
ாரியா ருடனெழுந்து தவஞ்செய்யும் பரிவோடுஞ்
ரியார் பலர்வாழுந் திருக்குறுங்கை நம்பியுடை
வரியார் மலர்ப்பாதந் தொழுவென்றே விடைகொண்டார். (உரு)

சென்றுதிருக் குறுங்குடியைச் செறிந்ததிருப் பாற்கடலின்
மன்றல்கமழ் குழலியொடு நீராடி வலஞ்செய்தாங்
கொன்றியசீர் மனத்தினரா யொருபுதல்வ னெமக்கருளென்
றன்றிறைவன் சன்னிதியி லருந்தவஞ்செய் திருந்தனரால். (உசு

நம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

க்கினைவி லவரிருப்ப வந்தாமத் திறையுயிர்க
ன்னினைவின் படியின்புந் தலைச்செய்யா வகையுணர்ந்தாங்
கன்னினைவின் படிகாண்பே னினமொருகாற் பிறந்தென்ன.
ான்னினைந்தா னருளுதவ னவையறிந்த படிமொழிவாம். (உ

பாய்கைமுதற் றிருப்பாணர் வரையிலுள்ள புண்ணியரை
வையமிசைப் பிறப்பித்தோ மற்றவராற் சிறிச்சிறிதே
யுய்யுநெறி யுணர்ந்துயிர்க ளடைந்ததன்றி யொருமுகமாய்
மையலறத் தடைந்ததில்லை யெனவருந்தி மண்மீதில். (உஅ

பிறப்பேனு னெனின்முன்னம் பெரியதிரு வடியனந்தன்
சிறப்போடும் போய்ப்புவியிற் செனியுமெனச் செப்பவவர்க்
ரறப்பொருளே யெவ்வுலகில் யாவர்களா யடியோங்க
ளுறப்புகுவதறைகவென வோதவண்ணன் கட்டுரைப்பான். (உகூ

பாட்டினு லுலகுய்யும் படிசெய்வேன் றிருவழுதி
நாட்டினுயர் குருகூரிற் கோனூரி னமைகுந்த
நீட்டுபுக முடையவரே திருப்புளியாய் மறையவனுய்
வாட்டமறப் பிறவுமொன்று னிறைவனவர் மறித்துரைப்பார் (௩௦

அப்படிச்செய் வேமடியே மச்சுதநின் னருளினுெடு
மெய்பொழுது வருவதுநீ வந்தக்கால் யாங்களுனே
முப்பொழுதும் பிரியாமன் முறைமுறையே தொழுதேத்தித்
தப்பறநின் னடிபரவு நெறியருளித் தாரணியில். (௩க

எத்தலத்தில் யாராக வெழுதுவையத் திறங்கூறி
யத்தலத்தி லடியோங்கட் கருளியநின் பணிகூறி
யுத்தமனே விடையருள்க வடியோங்கட் கெனவுடை
பத்தருளம் பிரியாத பரம்புருடன் பகர்ந்தருள்வான். (௩உ

வேதங்க ளெனையுள்ள படிகூறி விரித்ததனை
யோதுங்கை மறையவரு மப்பொருளை யுணர்ந்தறியார்
பூதங்க ளாந்தாகிப் புலனுகிப் பொறியாகிப்
பேதஞ்செய் தென்னுடைய மாமாயை பிணித்ததனுல். (௩௩

அம்மாயை தனைநீக்கி யான்மாக்க ளெனையறிந்திங்
கெம்மாவீ டுறும்படிதா னியற்றிடுமெய்த் திருமுனா
நம்மாழ்வார் றுறநோக்கத் தான்காணே னொருவரையு
ம்மான்மற் றதுகூட வேண்டுமெகர் காகர்ான். (௩ச

அருமறையைத் தமிழாக்கி யண்டமெல்லாந் தொண்டர்களாய்
வருநெறியின் குழாங்காண மண்ணினில்யாஞ் சென்றிருந்தாற்
பொருவரிய வனந்தநிழ லாயெனையோ போற்றுவைமெய்
தருகவிக்குப் பட்டோலை கருடநீ தான்பிடிப்பை. (௩௫

நானுதிக்குங் குலநாலாம் வன்னத்தி னலமிக்கார்
வானுதிக்கு மணிமாடத் திருக்குருகூர் வளநகரி
லூனுதிக்கு மைந்தருக்கா யுடையநங்கை யொடுகா
தேனுதிக்கும் பொழில்புடைசூழ் குறுங்குடியிற்றவஞ்செய்வார். (௩௬

ஆங்கவர்க்குப் பிள்ளையா யவரிடரு மம்புவியோர்
தாங்கிடருங் கெடவருவேன் றசரதனுர் தவந்தாங்கித்
தீங்குடைய வசுரரிறச்* செனித்தோமுன் னதுபோலத்
தேங்கமழ்பூம் பொழில்புடைசூழ் திருக்குருகூர் தனிற்காண்பீர். (௩௭

ஆதலான் முன்னேநீ ரேகுமென வருணுதன்
வேதநா வழுவாதா ரிருவர்களும் விடைகொண்டார்
சீதவான் சிறைக்கருடன்† சித்திரையிற் சித்திரையி
லோதுதிருக் கோளூரின் மதுரகவி யாயுதித்தான். (௩௮

வேறு.

நன்றி யானி மூலத்தி னனந்தன் ஞானப் பிரானுகி
நின்ற வாதிப் பிரான்வளரு நிகரில் கோயில் வடவருகிற்
சென்றுபொருநைத் தென்கரையிற் சிறந்த ஞானத் திருப்புளியா
யென்றும் பொன்ற வரத்தோடும் வளர்ந்தா னீரே மூலகேத்த. (௩௯

கோளூரின் மதுர கவியாய் வந்தவரு
ாசில் கங்கை யகன்புனல்சேர்ந் தாட வேண்டு மெனக்கருதி
யீச னருளால் வடதிசையி லேகிக் கங்கை யிரும்புனலுட்
டேச மறியச் சிலகாலந் தவஞ்செய் திருந்தார் தேவர்தொழ. (௪

வேறு.

உறுங்கரும முன்னிகழ்ந்த திவையவையு முரைத்தபடி
குறுங்குடியி லிருந்துதவ மியற்றிவருங் குணமிக்கார்
நறுந்துளவன் றிருவருளான் ஞானமா மதலையைப்பின்
பெறும்பரிசு மிறையருளா லறிந்தபடி பேசுவாம். (௪

---

* அசுரா கெட என்றும் பாடம்.

† 'ஸ்ரீகுமுதகணேசாம்சராய்' என்றும், 'வேதாத்மகமான பெரியதிருவடி யம்சமா என்றும் இரண்டுபாடங்கள் குருபரம்பராப்ரபாவத்திற் காணப்படுகின்றன. இதனு இம்மதுரகவிகளை, கருடபகவான், குமுதரென்ற கணேசர் ஆகிய இவ்விருவ ரம்ச முடையவரென்பர் பெரியோர்.

வேறு.

ஒருதின மூழி யூழி யோங்குமா தவத்தி னுரு
மருமுனிக் கணங்கள் செய்யு மாதவ மடங்கப் பண்ணி
வருபகல் வணங்கிக் கூறு மாசிலெண் ணைந்து செல்லத்
திருமகள் கொழுந னன்னூர் கனவிடைச் செறிந்து செப்பும். (ச

மைந்தரை விரும்பி நீங்கண் மாசறு தவங்க டம்மை
யிந்தமா நிலத்தோர் விண்ணோர் யாவரு மிரங்கச் செய்தீ
ரந்தமில் குணத்தீ ருங்கட் கயன்விதி யடங்க நோக்கிற்
சிந்தைநோய் தீர்க்கு மைந்த ரிலையிந்தச் செனனந் தன்னில். (சங.)

ஆயினு நம்மை நோக்கி யரும்பெருந் தவங்கள் பண்ணி
யோயுமெய் யுடைய ரானீ ராதலா லுங்கள் பாலுந்
தூயமெய் மதலை யாகித் தோன்றுவோந் துளங்க வேண்டாம்
போயினி நீங்க ளுங்கள் பதியிடைப் புகுவீ ரென்றான். (சச)

கனிபொழிற் குறுங்கை நம்பி கட்டுரை கேட்ட காரி
யினியெமக் கிதில்வே றுண்டோ வெம்பிரான் புதல்வ னாகித்
தனியனேற் கெய்தப் பெற்றாற் பேறெனச் சரணந் தாழ்ந்து
பணிமலர்க் குழலி யோடும் பதியணைந் திருந்து வாழ்ந்தான். (சரு)

அப்படி யிவர்கள் வாழு நாளினி லமலன் வையா
மிப்படி யுற்ற லீலா விபூதியி லிவனென் றென்னச்
செப்பருந் தனக்குத் தானோர் தொண்டனாய்ச் சீராட் டிட்டே
யொப்பருந் தனைத்தான் பாட வேண்டுமென் றுளத்துளெண்ணி

அண்டகோ ளத்தி னப்பா லவனுமயமா யாங்கே
புண்டிலை யென்னுந் தன்சீர் மாயையா லுற்ற யாக்கை
கண்டில லிறைஞ்சத் தான்றன் கருணைவான் றிருக்கோ லத்தை
விண்டுவிள் ளாத ஞான யோகொடும் விண்ணோர் வாழ்த்த.

மண்மிசை யுடைய நங்கை வயிற்றினிற் காரி யாரா
மண்ணலுண் மகிழ்ச்சி தாங்கத் துவாபர யுகத்தந் தத்தி
லெண்ணுமா வணிமா தத்திற் றெய்தியோர் பத்தோ டேழு
னண்ணினன் ஞான நாத னன்மறை யிறைஞ்சி வாழ்த்த

அப்படி யுடைய நங்கை திருவயிற் றமர்ந்த யோகி
செப்பருங் கலியு காதி சிறந்தவை காசி தன்னிற்
றப்பறு பன்னி ரண்டாந் தெய்தியிற் சாற்றும் வாரத்

ஏற்றநற் றிருவி சாகத் திலக்கின மெடுத்து வேதம்
போற்றுகற் கடகந் தன்னிற் பூசுரர் மகிழ்ந்து நாளுஞ்
சாற்றரு மெகின யோகந் தனிலிந்தத் தரணி மீதிற்
றோற்றினான் பிறவித் துன்பந் துடைத்தெனை யாண்ட சோதி. (ரு

வேறு.

பெற்றவ ளிராமனைப் பெற்ற கோசலை
யுற்றமெய் மகிழ்ச்சியை யொப்ப வோங்கினாண்
மற்றையக் காரியு மைந்தன் றோன்றவக்
கொற்றவன் கொண்டதோர் மகிழ்ச்சி கொண்டனன். (ரு

வேறு.

அன்று மாடத் திருக்குருகூ ரயோத்தி நகரி லசுரரிற
வென்றி வேற்கை யிராகவனார் பிறந்த நாளின் விழாப்போன்றுங்
குன்ற மெடுத்தான் வசுதேவர் குமர னாகி யிடையரிடைச்
சென்று தோன்றவளமோங்குந் திருவாய்ப்பாடி நகர்போன்றும். (ரு

வேறு.

அலையறு மகிழ்ச்சி தாங்கி யிமையவர் குழாங்க ளேத்தக்
கலையறி காரி யார்தாங் காசொடு தூசும் பொன்னு
மலையெனக் குவித்தன் றெய்தும் வறியரின் மகிழ்வோ டந்தே
யலைபுனற் பொருநை யாடி யந்தணர் விதித்த வண்ணம். (ரு

சித்திர மனையை யெய்திச் சேடியர் கொணர்ந்து காட்டப்
புத்திர முகமுங் கண்டான் புவனமீ ரேழுங் கண்டான்
மெய்த்திற வீடு காண விதிவழித் தவமுன் செய்தா
னெத்திற மிதன்மேல் வேண்டு மெனமகிழ்ந் திருந்த காலை. (ரு

கூறநான் மறைக்கு மெட்டாக் கொழுஞ்சுடர்க் கருணைக் குன்றை
தேறநான் வணங்கத் தந்த திருமகள் கோனுக் காணா
வீறனார் தமக்குப் பொன்று மெய்யனார் தமக்குக் காரி
மாறனா ரென்று நாமம் வழங்கினார் வானோர் வாழ்த்த. (ரு

வேறு.

அப்படி யவர்கடம் மைந்த னாமென
விப்படி யவர்செயு மியற்கை செய்தனர்
செப்பரு முலகிடைச் சிலுகுக் கஞ்சிய
வொப்பிலா தவன்செயு லுணர்த்து வாமே

வேறு

திறவாவாய் விழியாகண் டிகழ்வாரார் முலையாரா
வுறவாவா ரெவராவா ருலகோர்பா லெனவோயுப்
பிறவாவா னுறவானோர் பெருமானார் திருநாம
மறவாநா னிலமாமால் வசமாமோ வெனவோயும். (நி

தமராணு ருரைகேளா தனிநாதா திருமாலே
யெமராணு ரிவரோநா னெவரோடே துரைசெய்டே
னமராரா ரமுதானு யறிவானு யடியேனிங்
குமரானு ரொடுகூடே னுயிர்வாழ்வே யெனவோயும். (நி

ஓயாமா மயல்பூணு யுறவாயா ருயிரானுய்
மாயாமா தம்மாநீள் வலையோடா டிடுவார்யார்
காயாமா மலர்மேலார் கருவான்மா முகில்போல்வாய்
சாயாமா திறலாயார் சரணுவார் தரைமீதே. (நிக

வினையாயா வுலகோடார் வினையாவா ரதில்வாழ்வார்
தனையாவாய் திறவாய்பா றரமாதா வெனவீணே
யெனையாயார் பலர்வாழ்வே யிவள்வாழா ளெனவோது
முனையாயா விவரோடா ருறவாவா ரெனவோயும்.

அறிவாரார் புவிமீதே கவிநாவா யனுழுவார்
பொறிவாயா னெறியார்வாழ் பொருள்வாளா கொளுவே
குறியாமா மறைவானோர் குலமாமா முதலா
மெறியாமா சுடர்மாமா லிவனும மெனுமால்.

வாடாநாண் மலராள்வான் வளர்வானோர் பெருமான்
கோடார்மா மழுவாள்வான் குலமாமா முனிவோர்
வீடாயா ரடையாரே மூலகோடாய் விடமாமா
ருடாழா ரெனின்யாரோ தலையாவார் தலைமேல். (சுஉ

வாரார்பூண் முலைவாடா மலராள்சேர் மணிமார்பா
சீரார ரமுதேவாழ் திருமாலே சிறியேனுப்
பாராயா நெறியாரார் பரமாவோ பகர்வாய்மெய்க்
காராவா ரெனவாழ்வா ருலகோடா சூலமாக.

முலையாரா வுடல்வாடா முகம்வாடா முனைநா
னுலையாமா தவமாமா னுறவாய்நா னுற்வே
யிலையாமா மகனுமே யினிவாரோ மெனுமா
வாரா ரெனமாதா நினைவாள்.

வேறு

இப்படி யாழ்வா ரன்னை யிராப்பக லிடைவி டாது
மெய்ப்படும் வகையி ரண்டு விதம்பெற விளம்பி னைந்தா
ரப்படி தன்னையு நாயே னறிந்தவா றுறைந்து பின்னவ்
வொப்பிலா வுடைய நங்கை செய்ததுமுரைக்க லுற்றேன் (சுரு)

வேறு.

இன்னமுதக் குடமிரண்டா மெனவோங்கி மிகவிம்மி
மன்னுதிரு முலைப்பால்கள் பீரோட மனமிரங்கத்
ன்னுடைய திருமகனே முன்னிலையாய்த் தவமிருந்த
னநடை யுடையநங்கை யிவையிவைக ளறைகின்றாள். (சுசு

வேறு.

தப்பா நிலையார் தவமே தமிழ்மாறா
வப்பா முலையிரண்டும் விம்மிநா னுற்றுகிலே
னொப்பாரில் லாதாய் சுரந்துபீ ரோடுகின்ற
திப்பா லருந்தாய்நா னென்பிழைத்தே னென்னமுதே. (சுஎ

ஒக்கலைமேல் வைத்தோர் கரத்தா லுனைத்தாங்கித்
தக்கமுலை யூட்டத் தவமுன்பு செய்யாதேன்
மக்கடமைப் பெற்ற மடவார் முகநோக்கி
வெட்கினேன் மைந்தா விதியிலியே னானேனே. (சுஅ

சீரார் பொருனைத் திருநாட னுன்றந்தை
நசீரா யணன்குறுங்கை நம்பிதிரு முன்றினினின்
றோரார் தவமன் றியற்றியுனைப் பெற்றவனைப்
பாராயோ வப்பாவுன் பங்கயக் கண்விழித்தே. (சுகூ)

மானேர் விழியார்கண் மக்களழத் தாலாட்டி
யேனே னெனச்சென் றெடுத்துமுலைப் பாலளிப்ப
நானேது செய்தேனென் னம்பீ யமுதமரா
தேனே சுரந்த திருமுலைப்பா லுண்கிலையே. (எo)

விண்ணு மதிண்மேல் விதியிலியேன் மைந்தாநீ
யுண்ணு முலைப்பால் பிதிர்போக்க வோங்கறருந்
தண்ணு ரருவித் திரள்போன்ற தாரையையென்
கண்ணா [illegible] காண்கிலையே

உன்னுடைய தாதை யுனையீன்ற சோபனத்தைத்
ெதன்னவனூர் கேட்டோர் திருமா மணித்தொட்டில்
ொன்னுலகு மண்ணுலகும் போற்ற வரவிடுத்தா
ரென்னுடைய கண்ணே யிவைகுறித்து நோக்கிலையே. (௧௨)

ரார் திருப்பரிசா ரத்தினின்று மென்னெந்தை
ரா ரொளிவீசுஞ் செம்பொன் மணித்தொட்டில்
ாராய் விடுத்தா ருனக்கென்றே பாலகனே
யாரா யிரங்கதிரு மொவ்வா திதனொளிக்கே. (௧௩)

வத விதியா லெனைவேட் டுனைவிரும்பி
யாத வரிய தவஞ்செய் துனையீன்ற
ாதை யுனக்களித்த தண்டரளப் பூந்தொட்டி
துறவே* நோக்கி யருளாயென் னின்னமுதே. (௧௪)

ருக்காதி வேத மெடுத்தேத்திக் காணு
ருக்காணு மென்பார் சிலரூமை யென்பார்
ருக்கால்கள் கைக ளுதறிச் சிறிதே
யாருக்கான் மகனே யழுதா லுளனே.

ன்ற னுடைய விருகரத்தி லோர்கரந்தான்
சன்றோர் முலையைப் பிடித்துத் திருவாயோ
டான்ற மடுப்ப வொருகரமற் றம்முலைமே
ரின்று வருட நெடுந்தவமுன் செய்திலனே. (௧௬)

செய்ய கனிவா யமுதந் திரண்டொழுக
வய வுதவிக்† குறும்போ டணைந்தொருநாட்
பாய்ந்னேன் கொங்கையுறும் புத்தமுத நீயருந்
மய்யனே காண விரும்பிவிதி யற்றேனே. (௧௭)

ிண்ணுட ரேயரிய மேதினியில் வாழ்வாரே
ண்ணூர் மறைமீ பகலோனே நாண்மதியே
பண்ணுய்ப் பிறந்துமகப் பெற்றோரே யன்னைமுலை
ண்ணுப் புதல்வர்களு முண்டோ வுலகத்தே. (௧௮)

ாயா லழாதே மலசலமொன் றில்லாதே
ாயார் முலைப்பாலோர் சற்று மருந்தாதே
யாயா திருந்தரற்று முற்றுரைக் கண்பாராச்
சயாரு முண்டோ செகத்திலிவ ரல்லாதே.

க்கி யென்றும் பாடம். † ஐய ருதவி யென்றும் பாடம்.

உள்ளார் மகிழ்ச்சி யுடையாய் குறுநகையாய்
விள்ளாய் கனிவாய் விழியாய் திருநயனங்
கொள்ளாய்நீ யம்மமிறை கோடாதுன் பொன்மேனி
பிள்ளாயுன் னுண்ணிணைவைப் பெற்றார்க்கும் பேசாயோ. (அ0)

பேய்க்கொளித்துக் காப்பிட்டுப் பெற்றேன் முலைவிம்மி
வாய்க்கொளித்தை யென்றான் மகனே யதுசெய்யாய்
நோய்க்கொளித்த ஞானத்தர் நோன்போ வெனநுவல்வாய்
தாய்க்கொளித்த சொல்லு முளவோவென் றார்வேந்தே. (அக)

ஆழிநீர் வண்ண னருளோநான் முன்செய்த
ஊழிவினை தானோ வுலகத்தீ ரென்னுடைய
தோழிமீர் மைந்தனமா னுண்ணானோர் சொற்றான்
வாழியிதை நோக்கி வகுத்தெனக்குக் கூறீரோ. (அஉ)

மெச்சோர் குறியால் விளங்கியிந்த மேதினியோ
ரச்சுதனா ராகுமிவ னென்னிலவன் றன்முன்னாட்
பச்சைக் குழந்தைப் பருவத்தே பூதனைதன்
னச்சுமுலை யுண்டானென் ஞானமுலை யுண்ணானே. (அங)

எடுத்திருத்தி வைத்தா லிருப்பா னசையான்
படுத்தணையிற் சாய்த்தாற் படுப்பா னிளகா
னடுத்துமுலை யுண்ணென் றணைத்தா லருந்தான்
றொடுத்ததிவைமைந்தனைப்பாரேதுரைப்பேனென்றோழீ. (அச)

சப்பாணி கொட்டாய் தவழாய் தளர்நடையென்
னப்பா நடவா யமுதே புறம்புல்கா
யிப்பார் முதலாய வீரே முலகத்து
மொப்பா ரிலாதாய்நா னென்னென் றுயிர்வாழுவேன். (அரு)

வேறு.

இத்தி றத்தினு லிரங்கின ரிராவணன் சிரங்க
பத்தி றுத்தவன் செயலெனிற் படிமிசை யவன்வாழ்
கொத்தி றுத்தபூம் பொழிற்குரு கூரினிற் கொடுபோ
யத்தி றத்தையுங் காண்பமென் றதற்கொருப் பட்டே. (அசு)

சோதி மாமணித் தொட்டிலில் வானவர் துதிப்ப
நீதி மேவிய மாறனை நெறிபெற விருத்திச்
சாதி வேதியர் குழாங்களுந் தமர்களு நிரைப்ப
வாதி நாதன்வாழ் குருகையம் பதியினை யணைந்தார். (அஎ)

வேறு.

சென்ற ணைந்தவர் திருவளர் திருக்குரு கூர்ப்புறஞ் செறிந்த
வன்றி றைஞ்சிமுக் கால்வல மாகவந் ததனுள்வாழ்ந் தமர்ந்து
நின்ற நாரணன் றிருமுன்னின் மைந்தனை யிருத்தினர் நின்றோர்
மன்றி லன்றுமெய்ப் பாலகன் றவழ்ந்தனன் யாவரு மகிழ்ந்தார். (அஅ)

வேறு.

திருமுனிற் றவழ்ந்த பாலகன் விரைவிற் றிருப்புளி யருகினி லணைந்து
மருவரு ஞான முத்திரை தரித்த வலத்திருக் கரத்தொடு மாசி
லருமறை துதிப்பத் தென்றிசை நோக்கி யமர்குறும் பற்பவா சனத்தி
விருபத மமைத்து மடியின்மேற் றரித்த விடத்திருக் கரத்தொடு மிருந்தான். (அகூ)

துன்பவீ டன்னை யத்தனென் றவமே சுழன்றுறுந் தொன்னர கடைவீர்
முன்புபோ லினிநீர் பிறவிமாக் கடலின் முறைமுறை முழுகுத றவிர்ந்தாங்
கன்பிறு லுலக முண்டுமிழ்ந் தளந்த வச்சுதற் கடிமையாய் முடிவி
லின்பவீ டடைவீ ரிதுகுறிக் கொண்டு கடைப்பிடித் திருமினென் றிருந்தான். (கூ0)

மண்ணுறு முயிர்க ளறிவிலா மையினுன் மயக்கமுற் றரும்பிழை செய்தா
லுண்ணிறை யறிவாற் பொறுத்ததற் கிரங்கா தொழிவரு துயிர்க்கிடர் விளைக்கு
நண்ணுறுந் திசையோர் நான்கினிற் கொடுமா நமனமர் தென்றிசை நோக்கி
யெண்ணரு நரகும் பாழ்பட நமனு மிருநிலத் துறுவகை யிருந்தான். (கூக)

ஒன்றியேழ் கடலு மோங்கிவா னிமிர வுலகுதாழ்ந் திடவுயிர் காப்பான்
பன்றியாய்க் கோட்டி லண்டங்க ளனைத்தின் பவங்கெடத் தரித்தமா தவன்செய்
நன்றியை மறந்து பிறந்திறந் திடுவா ரரண னக்கனுக் கிணையன்
றென்றுரைத் தவமே நரகிடைப் புகுது மிலிங்கிய ரிரிவுற விருந்தான். (கூஉ)

ஈட்டிய தவத்தி னிராவண னாதி யிரக்கத ருலகமீ ரேழு
மூட்டிய தீயிற் சிதலெனப் புடைப்ப முடிவிலாத் துயர்பெ விரங்கி
நாட்டிடைப் பிறந்து பூதனை பட்டு நஞ்சினுங் கொடியரைக் கொன்ற
வாட்டமில் புகழான் [illegible] மன்றென் றுரைப்பவர் மடிந்திட விருந்தான். (கூங)

நற்பக லயனுக் கறுநமதா றுஞ் சலதி நாட்டிய வுலகெலா முறுநாட்
பற்பல வுயிருந் திருவயிற் றொடுக்கிப் பழுதறக் காத்தளித் துமிழ்ந்து
நிற்பவன் றன்னைப் பரத்துவ மன்றென் றுரைப்பவர் நெஞ்சினைப் பிளக்கு
மற்புத வாணி யிவனென விருந்தா னடியனேற் காரமு தானோன். (கூச)

எண்ணருந் தரும நிலைபெற மேலோ ரிதமுற வஞ்சக ரிறப்ப
விண்மிசை யிரவி புனலுறு வதுபோ லுகந்தொறு மெய்யெடுப் பவனைப்
பண்ணிய வுலகிற் பிறந்திறந் திடுமால் பரமெனல் பழுதெனு மிலிங்க
ருண்ணடுக் கெய்த நீயது வானு லெனுமவ ரூலவுற் விருந்தான். (கூ

நம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

இருந்தன னிவண மவுனியாய் மாற னெண்ணிரண் டாண்டுதாய் தந்தை
கருந்தட முகின்மற் றிவனதற் கைய மிலதெனக் காத்துட னிருந்தார்
பொருந்துமங் நாளில் வடதிசைக் கங்கைப் பொரும்புனல் படிந்தமர்ந் திருந்த
திருந்திய மதுர கவிகளென் போருந் திருமக ணாயக னருளால். (௯௬

விண்டலத் தருக்க னெழுந்திசை நோக்கி விரிபுனல் படிந்தெழு பவரு
மொண்டமிழ் மாறன் வருந்திசை நோக்கி யுதித்தன ருதித்தவர் விழிநே
ரண்டமூ டுருவும் பேரொளி மயமா யாயிர கோடிமேற் கோடி
யெண்டரு கதிர்கண் மின்மினி யாக வெழுதல்கண் டிவையென்கொ லென்ன. (௯௭

அதிசய மிதுசென் றறிந்திடல் வேண்டு மதுசெயா திவ்விடத் திருந்து
மதிசெயுங் கரும மன்றிதென் றுன்னி வானவர் முறைமுறை வணங்கித்
துதிசெய வெழுந்து தென்றிசை நோக்கி நடந்தனர் துகளறுத் தின்பக்
கதியெளி தளிக்கும் வேங்கடப் பொருப்பை யணைந்ததிற் கருணைமா முகிலை. (௯௮

[illegible] டடி வணங்கி யாங்குநின் றேகிக் காவிரி மடிமிசைக் கிடந்த
புண்டரீ கக்கட் செய்யவா யமுதாம் புனிதனைப் பூண்டடி யிறைஞ்சி
யண்டர்க டுதிப்ப வழகரை வணங்கி யாரண முடிவினி லமருங்
கொண்டலைக் கூட லழகிய முகிலாங் குருமணி குரைகழ றொழுமுன். (௯௯

இத்திரு நகரே தென்னவன் முன்னே யெம்பிரான் விட்டுணு சித்தன்
றத்துவ முரைத்துக் கிழியறுத் தாறு சமயமுந் தாழ்ந்திட வாழ்ந்தென்
னத்தனைக் கண்டு திருப்பல்லாண் டோத வருந்தவஞ் செய்ததென் றதனைப்
பத்தரு ரன்பில் வணங்கிப்பின் கூட லழகிய பரமனைப் பணிந்தார். (௧௦௦

அண்டமுண் டுமிழ்ந்த பரமனைப் பணிந்தார் விடையென வாங்குநின் றேகித்
தண்டலை புடைசூழ் புதுவைமா நகரிற் றலைவனை வணங்கித்தா முன்னங்
கொண்டசீ ருறுவான் றொண்டரை வணங்கிக் குறுமுனி செழுந்தமிழ் கொழிக்குந்
தெண்டிரைப் பொருனை வடகரை செறிந்தத் திகழொளி யுணித்தெனத் தெளிந்தார்.

அணி தமதனத் தெளிந்தார்கள் வனை வணங்கிய வன்ருள் பெற்றுநற் பொருனை
நணித்திருச் சங்க மணித்துறைப் படிந்து நான்மறை யயனர றலுங்
கணிப்பருஞானப் பெருங்கரை செறிவார் கடுப்பினிற் றென்கரை செறிந்து
மணிக்கதி ரெறிக்கு மாடமா ளிகைசூழ் வண்குரு கூருளே வந்தார். (௧௦௨

வந்தமா மறையோ ரந்நக ரதனில் வடதிசை யிருந்துதாங் கண்ட
வந்தமின் ஞானப் பேரொளி மயநின் றடங்குதல் கண்டதை வலஞ்செய்
திந்தவிப் பதியி லுளதுநாங் கண்ட வெலையறு பேரொளி யெனவென்
றந்தையா யெனக்கென் "னுயிருமாய்ப் பொலிந்து நின்றமால் சரண்பணிந் திலங்கு

பேரொளி மயமிங் கடங்கிய விடமே தென்றதைப் பெற்றுற நோக்கிக்
காரொளி வண்ணன் றிருவருள் பெற்றுக் களிப்பொடக் கண்ணன்வாழ் துறையு
மோரொளி விமானந் தனைவலஞ் செய்தாங் கோங்கிட விழிகணோ ராமச்
சீரொளிமயநின் றடங்கிய திந்தத் திருப்புளியிடத்தெனச்செறிந்தார். (௧0௪

சென்றிவர் செறியத் திருப்புளி நிழலிற் சீரரு ளுடையமெய்ஞ் ஞானக்
கன்றென மாற னடுவிருந் தருளக் கணிப்பரு முனிவர்மா தவர்கண்
மன்றல்சேர் குழலார் மைந்தர்கள் பலரு மயர்வொடு மிருந்தமை நோக்கி
முன்னொருடர்விதியாற்காரியார்தம்மோ டென்கொன்மற்றிவையெனமொழிவார். (௧0௫

மறையவ னேசேண் மகப்பெறு மையினால் வருத்தமுற் றிரப்பக விரங்கி
நறைகமழ் குழலி தன்னொடு மேகி நனைபொழிற் குறுங்குடி நின்ற
விறைவனை வணங்கிபொருமக வருளென் றிரப்பமற் றவனெங்கள் கனவிற்
குறையறத் தோன்றி நின்றுமக் கயன்முன் விதித்திலன் மகவென்று கூறும். (௧0௬

என்னையே நோக்கி யிருந்தவஞ் செய்தா யாதலால் யானுநின் மடவா
ளன்னையாய் நீயென் னத்தனாய்ப் பிறப்பே னென்றெனக் கருளினன் போந்தேன்
பின்னையிப் பாலன் பிறந்தனன் பிறந்த பின்புள செயலையும் பேசின்
முன்னைநான் மறைக்கு மரிதையா மொழிய முளரியங் கண்ணிணை திறவான். (௧0௭

பெற்றதாய் சுரந்த திருமுலை யருந்தான் பிள்ளைகள் செய்குறி செய்யா
னுற்றொரு நாளும் வாய்திறந் தறியா னொருக்காலு மலசலங் காணே
மற்றிவை யென்கொ லெனத்துய ருற்றோ மாயவன் செயலென மறைநூல்
கற்றவ ருரைத்தார் நன்றென யானிக் கண்ணன்முன் கொணர்ந்திருத்திடலும். (௧0௮

கதுமெனத் தவழ்ந்திப் புளியரு கணைந்தீங் கிருந்தன னிவ்வணங் கண்டா
முதுமொழி மறையோ யாண்டிரண் டெட்டுஞ் சென்றதிம் முறைமையை யுணர்ந்த
புதுமைமற் றிதுவென் றென்னுட னிருந்தார் புத்திரன் விரும்பியான் பெற்
றிதுவெனநின்றார்காரியார்மதுரகவிகள்சென்றெம்பிரான்செவியில். (௧0௯

வேறு.

செத்தத்தின் வயிற்றி னுள்ளே சிறியது பிறந்தா லாதாங்
கெத்தைத்தின் றெதிலே தங்கிற்* றியம்புக வென்று கேட்க
வத்தைத்தின் றதிலே தங்கிற்§ றென்றனை ராழ்வார் கேட்டென்
சித்தத்தி லுறையுந் தெய்வ மிவரெனச் சென்று தாழ்ந்தார். (௧௧0

அசித்தாகிய சரீரத்திலே அணுவளவினதான ஆத்துமா சம்பந்தித்தால், அது எதை யனுபவித்து எங்கு இருக்கும்? என்பது பொருள். செத்தது—அசித்து; அப்ராண வத்தாய் ஜடமாயிருக்கையாலே அசித்தைச் செத்தது என்றார். 'சிறியதின் வயிற்றிற் பெரியது பிறந்தால்' என்று பாடங்கொண்டு, 'அணுரூபமான ஜீவனிடத்து விபுரூ மான ஞானவிகாசம் உண்டானால் எதை அனுபவயோக்கியமாகக்கொண்டு எங்கு சேரும்?' என்று பொருளுரைப்பாருமுளர். § அச்சரீரத்தைச்சார்ந்த சுகதுக்கங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு அதனையே ஆசிரயித்திருக்கும் என்பது பொருள். அகாரவா சியமான பரப்பிரஹ்மத்தை யனுபவித்து அதன் பக்கலிலே பற்றும் என்றலுமாம்.

வேறு.

அப்படி யந்தண னருளிச் செய்திடத்
தப்பறு மறமொழி மைந்தன் சாற்றலு
மொப்பிலாத் தந்தையுந் தாயு முண்மகிழ்ந்
திப்படி யோவரு ளிருக்கு மென்றனர். (௧௧௧)

வேறு.

சீருறு மறையோர் பணிந்தெழுந் திருந்தச் சேயைமுக் கால்வலஞ் செய்து
நேருறு தந்தை தாயொடு முரைப்பார் நீரினி வருந்தலென் னுலகி
லாருமை நிகர்ப்பா ரெம்பிரா னுமக்குப் புத்திர னாகிவந் தமைந்திப்
பார்மிசை யிருந்தா னென்றுரைத் துடைய நங்கையை யவரொடும் பணிந்தார். (௧௧௨)

ஆங்கதற் பின்னம் மறையவ ரெம்மான் றிருவுரு விதுவருந் தமிழா
யோங்குநான் மறையை யெடுத்திசைத் திடுவ னினியென வுணர்ந்துதங் கரத்திற்
றுங்கினர் கவிக்குச் சிறந்தபட் டோலை தயங்கொளி வயங்குகைக் கவச
ர் சமயக் கவிகளா யுலகிற் றிரிபவர் யாவரு மிரிந்தார். (௧௧௩)

வேறு.

அப்பொழுதிற் பரமபதத் திருந்தருளு மருணாதன்
செப்பரிய மறைநாலுஞ் செந்தமிழாய்ச் செய்வதற்கே
யொப்பரிய தொண்டரா யுதித்தனரென் செய்தனரோ
விப்பொழுது செறிந்தவர்க்குக் காட்சிகொடுத் தெமதெழிலை. (௧௧௪)

உலகறியும் படிகாட்ட வேண்டுமென வோங்குமரு
ளிலவிதழ்வாய்த் திருமடந்தை யொடுமிலங்கு நித்தரொடு
மலகில்லா மாமாய னடிக்கமலம் பாடவல்ல
புலவருக்காய்க் கருடனிரு திருத்தோண்மேற் பொன்னுலகம். (௧௧௫)

குறையறமுன் காப்போனுங் கோகனகத் திருப்போனும்
பிறையணியுஞ் சடையானுந் தொழுதேத்தப் பெருகுமருண்
முறைவளர்ச் சென்றணைந்தான் றமிழ்மாறன் முன்கருடன்
சிறையொலிகேட் டிவையென்கொ லெனத்திறந்தான் றிருநயனம். ()

வேறு.

ரார் கமலத் திருக்கண்க டிறந்து விசும்பிற் செலநோக்கிக்
கூரா ராழி வெண்சங்க மேந்தி யடியார் குழாம்புகழ
வேரார் திருமா மகண்மார்பி லிருப்ப வேத மெடுத்தே
நாரா யணனைச் சீர்க்கருடன் றோண்மேற் கண்டா னலமிக்கான். (௧௧௭)

கையுந தலைமே லஞ்சலிக்குங் கண்ணு மாருப் புனறதும்பு
நையுஞ் சிந்தை யொசிந்துருகு நாவுஞ் சரணு கதிநவிலு
மெய்யு மீரும்பி விதிர்விதிர்க்கும் விழுந்து வணங்கு மெழுந்திருக்(
மையைம் புலனுக் கெளிதாவா னிவனோ வென்னு மகங்குழையும். (கக அ)

உணரு மிவனோ திருமாலென் றோடு மாடு முவந்தவனைக்
கொணருங் கருட னெனக்கியா னென்னுங் கொம்பாய்த் தானவனைப்
புணர நினையு மகப்படான் போலு மென்னும் போற்றிசெயு
மெணருந் தினங்க ளுனைப்பிரிந்தீங் கிருந்தேன் வினையே னெனவிரங்கும்.

நெஞ்சு மறிவும் விழியிரண்டு நிமல னுலகை நிறைத்தளந்த
கஞ்சத் திருத்தா ளினைநோக்கிக் கவர்வொன் றின்றி யுறப்பாயுந்
தஞ்சந் திருமா லவனடியார் சரணே சார்வு மதுவல்லால்
வஞ்ச வுலகி லினியிறையும் வாழே னென்றே வாய்வெருவும். (கஉ0)

கொந்தார் துளப முடியானே கோலக் கனிவாய்ப் பெருமானே
செந்தா மரையா டனிவாழ்வே தேவா தேவர் பெருமானே
யந்தோ முண்மீ திருப்பந்தோ வடியேன் படிமீ தணைந்திருத்த
லெந்தா யிறையு முயிர்வாழ்க்கை வேண்டே னெனைக்கொண் டேகெனன.

செப்பா விழுந்து மோகித்துக் கிடந்தான் றன்னைத் திருமகள்கோ
னப்பா கேட்டி யொருவார்த்தை யார்க்குந் திருத்தற் கரிதாகு
மிப்பார் வஞ்ச மதற்காக வென்னின் றுன்னைப் பிரிந்திட்டே
னொப்பாரில்லாயெனவுரைத்துப் பின்னுமெந்தைபிரானுரைப்பான். (கஉஉ)

சீரார் மறையைத் தமிழாக்கிச் செய்தற் கரிய செயல்செய்து
நேராய் நின்ற சித்தையுட னிராகா ரத்தி னிலைநின்றிப்
பாரார் வஞ்ச மாமாயை தவிர்க்கப் புகுந்தீர் பயப்பட்டா
லாரான் முடியு மிப்படியைத் திருத்தற் கென்று னருளுதன். (கஉங)

நீட்டு மூரைப்பா ணுருநதஞ்சா வினையி லசைந்து விரிந்தழியு
நாட்டைத் திருத்தி யென்னுடைய ஞானு னந்த நலமிக்க
வீட்டைக் காட்டுஞ் சுருதிகளைத் தமிழா லெவர்க்கு மெய்விளக்கும்
பாட்டை யிசையா லெடுத்தோதி யருள்வீ ரென்னப் பணித்தருளி.(கஉச)

ஏரார் நித்தர் முத்தரொடு மேகிப் பரம பதஞ்செறிந்தா
னரா யணனம் மாழ்வாரின் ஞால முய்யும் பொருட்டாகக்
காரார் வண்ணன் றனைப்பாடுங் கவிக்குப் பிடிக்க பட்டோலை
சீரார் மதுர கவிகளென விருந்தான் ஞானத் திருப்புளிக்கீழ். (கஉரு)

வேறு.

ஊருப்பவளம் பொய்ந்நின்ற ஞான*மெனத் திறந்துமுத
லிருக்கையருட் டிருவிருத்த நூறாக விசைத்ததற்பின்
பெருக்குமரு ளிறைலெசிறு வேதத்தைப் பெரியவரை
யுருக்குதிரு வாசிரிய மோரேழா யுவந்துரைத்தான். (கஉசா)

வேறு

பேசு நாலாம் வேதத்தைப் பெரிய திருவந் தாதியென
வீசன் கழற்கே யன்புருகி யெண்பத் தேழு மிருந்துரைத்தா
னீச னேன்செய் குற்றங்க ளெல்லாம் பொறுத்தந் நெடுமாலை
வாச மலராண் முன்னிலையாய் வணங்கத் தந்த மகிழ்மாறன். (கஉஎ)

நாம மோரா யிரமுடைய நாத னருளை ஞாலத்தார்
காம மாதித் துயர்கடிந்து கண்டு மேலைக் கதிகாண
வோம தூமம் வான்மறைப்ப வோங்கு குருகூர் வளமோங்கச்
சாமவேதந் தனைத்திருவாய்மொழியாய்ச் சாற்றும்படி சமைந்தான். (கஉஅ)

ஆதி நாத னரியென்னி லனுதி சிவனென் றறிவிறந்திட்
டோதிப் பெற்ற தாயிருப்ப வுவந்து மனைக்கு நீராட்டும்
போத வீன ரிலிங்கத்தர் புராணப் போக்கைப் பொய்யாக்க
வேத வேதாந் தப்பொருளை வெளியிட் டருளும் படிவிரும்பி (கஉகூ)

வேறு.

உரையறு மெழில்பெறு முழுநல முடையவ† னொருவ னின்பக்
கரையுறு மமரர்க ளதிபதி யெவனவன் கடவு ளென்றும்
புரையுறு மயர்வற மதிநல மருளிய புலவ னென்றுந்
துரையுறு முனமவ னிணையறு சுடரடி தொழுதெ ழென்றும். (கா௦)

வேறு.

சீரார் சாம வேதத்தின் சிரத்தி லமருந் தேவனரி
நாரா யணனே பரத்துவமற் றவனே யெவர்க்கு நாயகமிப்
பாரோ ரறிந்து பற்றுமின்க ளென்ன வவன்வாழ் பரமபதத்
தோரார் பேரா னந்தத்தை முதலோர் பத்தி லெடுத்தோதி. (காக)

பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்பு
மிந்நின்ற நீர்மை யினியா முறாமை யுயிரளிப்பா
னெந்நின்ற யோனியு மாய்ப்பிறந் தாயிமை யோர்தலைவா
மெய்ந்நின்று கேட்டரு ளாயடி யேன்செயும் விண்ணப்பமே.

† உயர்வற வுயர்நல முடையவன் யவனவன்
மயர்வற மதிநல மருளினன் யவனவ
னயர்வறு மமரர்க ளதிபதி யவனவன்
றுயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே.

அடுத்த பத்தி லம்மாய னந்தா மத்தி னந்தத்தை
மடுத்துப் பருகி யுய்மின்கள் வம்மின் [illegible] வம்
விடுத்த வஞ்ச மாமாயைப் பற்றை முற்றும் விடுமினவ*
னெடுக்கு நுய்மை மின்னினிலை யில †தாம் யாக்கை நிலையென்று. (கஉ

வேறு.

இத்திற முடையபே ரின்ப நாயகன்
பத்துடை யடியவர்க் கெளியன்‡ பற்றுமி
னத்திற மில்லவர்க் கரியன் வெண்ணெய்தொட்
டெத்திற முரலிடைக் கட்டுண் டேங்கினன். (கங)

வேறு.

என்ன வெழிலார் பத்திலரி யெளிய னடியர்க் கிருநிலத்தீர்
மன்னு மிதனை யறிந்தவனை யென்று கூறி வசுதேவன்
முன்ன மீன்ற வுயரிடைக் கட்டுண் டழுத முறைநோக்கித்
தன்னை மறந்தோ ராறுதிங்கட் கிடந்தா னுடுங்கித் தமிழ்மாறன். (கச)

பாலார் மொழியோர் பெண்கொடியாய்ப் பரம பதத்தில் வீற்றிருக்கு
மாலார் தனக்கு நாயகராய் மற்றுங் கவரைப் புணர்வதற்கு
நாலாம் பத்திற் பறவைகளைத் தூது போக்கி§ நயந்துரைத்தான்
மூலா தாரத் தனன்மூட்டி முடியா வினையைப் பொடிசெய்தான். (கரு)

முன்பே விடுத்த தூதுக்காய் முதல்வ னெய்தி மெய்தீண்ட
வன்பே யென்னைத் தீண்டிடினீ யாகா பிறர்க்கென் றகலவிறை
யென்பேச் சிட்டீ ருமைத்தீண்டப் பெற்று மேலுற்ற மெமக்கென்ன
வன்பே செய்து மெய்தீண்ட வாழ்ந்து வளவே ழுலகு ||ரைத்தான். (கசு

வேறு.

[illegible] ளி லரங்கமா நகர மாதி
யிப்படி யுற்ற நூற்றெட் டெனுந்திருப் பதியி னுள்ள
செப்பமா ரிறைவ ரெல்லாந் திருப்புளி யருகின் மன்ன
வொப்பிலா நிலையார் கண்டாங் குளங்குளிர்ந் துருகி யேத்தி. (கஎ

---

* வீடுமின் முற்றவும் வீடுசெய் தும்முயிர் வீடுடை யானிடை வீடுசெய் மின்னே.

† மின்னி னிலையில மன்னுயி ராக்கைக ளென்னுமிடத்திறை யுன்னுமி னீரே.

‡ பத்துடை யடியவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக் கரிய வித்தகன் மலர்மகள் விரும்புந மரும்பெற லடிகண் மத்துறுகடைவெண்ணெய்களவினி லுரவிடையாப்புண் டெத்திற முரலினோ டிணைந்திருந் தேங்கிய வெளிவே.

§ அஞ்சிறைய மடநாரா யளியத்தாய் நீயுநின்
னஞ்சிறைய சேவலுமா யாவாவென் றெனக்கருளி
வெஞ்சிறைப்புள் ளுயர்த்தாற்கென் விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால்
வன்சிறையி லவன்வைக்கில் வைப்புண்டா லென்செய்யுமோ.

|| வளவேழ் ழுலகின் முதலாய வானோ ரிறையை யருவினையேன்
களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா வென்பன் பின்னும்
தளவேழ் முறுவற் பின்னைக்காய் வல்லா னுயர் தலைவனை
யிளவே றேழுந் தழுவிய வெந்தா யென்ப னினைந்துணைந்தே.

பரிவதி லீசன்* றன்னிற் பரம்பரன் பேரா னந்தன்
பெரியனென் றஞ்சி டாதே பெற்றது கொண்டு பே
லரியனன் முரா திக்கு மன்பர்கட் கென்று னன்றே
விரிசரா சரங்கட் கெல்லா மெய்ந்நெறி விளம்பு மாறன். (கநூஅ)

வேறு.

மனனுமம் பறவத் துயரின்† முனம் வகுத்த வாரா தனைதுக்க
மென்னப் படுமற் றதற்கின்பம் யாக்கை முடிந்தா லென்பர்பிற
தன்னைப் பில்லாத் திருமாலுக் கல்லார்க் கதுவித் தகமுதலுக்
குன்னும்பொழுதுஞ் செய்பொழுது மோவா வின்ப முறுமென்றான். (கநூகூ)

குன்று வோடும் புள்‡ ளதனிற் குறிக்கு மனவாக் குக்கன்ம
மொன்றாய் நில்லா தவைமூன்று மூன்று விதமா யொழுகிடி
மன்று மேய்த்தா னடியவர்கட் கதனு லாகும் வினைகடிந்து
சென்றங் கந்தமூன் றினுந்தான் செவ்வாய் நிற்குஞ் சிறந்தென்றான். (கசO)

பண்ணி லிவையு மவையு§ மெனப் பகரும் பத்திற் பரஞ்சுடராங்
கண்ணன் குணங்க ளறிந்தொடுங்குங் காத லடியா ரனுபவத்தி
லெண்ணுங் கடலைக் குளப்படியின் மடுத்த வாறே யிசையாம
னண்ணி யருகா வொக்கலையாய் நெஞ்சாய் நவையி றேளிணையாய். (கசக)

பேசு நாவாய்க் கண்ணிணையாய்ப் பிறங்கு நுதலா யுச்சியதா
யீச னண்ணிப் பயப்பைய வேறி மாறி லின்பத்தைத்
தேசொ டேய்தி யனுபவிப்பா னென்றான் வஞ்சச் சிறியேனை
யாசைக் கடலின் றெடுத்துத்தன் னடியார்க் கடியா னுக்கினன். (க

பொருமா நீள்படை$ யென்றெடுத்துப் புகலும் பத்தி லெனையாள்
திருமால் கைம்மா றென்றின்றிச் செகத்தி லுயிர்க டமக்கிரங்கி
வருமா மாய்ப் புவிமீதி லந்தோ வந்தோ மற்றவனை
யொருமா நொடியும் பிரியாதே மனனே மனனே யெனவுரைத்தான்

---

* பரிவதி லீச னைப்பாடி
விரிவது மேவ லுறுவீர்
பிரிவகை யின்றிநன் னீர்தூஉய்ப்
புரிவது வும்புகை பூவே.¶

† பிறவித் துயரற ஞானத்து ணின்று
துறவிச் சுடர்விளக் கந்தலைப் பெய்வா
ரறவனை யாழிப் படையந் தணனை
மறவியை யின்றி மனத்துவைப் பாரே.

‡ ஓடும் ட
சூடுந் தண்டுழாய்
நீடு நின்றவை
யாடு மம்மானே.

§ இவையு மவையு முவையு மிவரு மவரு முவரும்
யவையும் யவருந் தன்னுள்ளே யாகியு மாக்கியுங் காக்கு
மவையுட்டனிமுதலெம்மான்கண்ணபிரானென்னமுதஞ்
சுவையன் றிருவின் மணாள னென் னுடைச் சூழ லுளானே.

$ பொருமாநீள்படையாழிசங்கத்தொ
திருமா நீள்கழ லேழுல குந்தொழ
லொருமா ணிக்குற ளாகிநி மிர்ந்தவ
கருமாணிக்கமென்கண் ணுளதாகுமே

¶ ‘புரிவது மாவது பூவே’ எனப் பாடமோதி, ‘தேடவெளியபூ’ என்று பொருளுரைப்பாரு
அடுத்த செய்யுளில், ‘வதுவார் தண்ணந்துழாய்’ என்று கீழ்முடிந்த ‘புரிவது வும்புகை பூவே
என்பதனோடு அந்தாதியாய்த் தொடர்ந்துவருமாறு பாடங்கொண்டு, ‘வது’ என்பதை ‘வதுவை
என்றதன் கடைக்குறையாக்கி ‘மணநிறைந்த தண்ணந்துழாய்’ என்று பொருளுரைப்பாரும், உள்
வாறே பாடங்கொண்டு பொருளிசையந்தாதி யென்று இலக்கண மமைப்பாருமுளர். இறுதிநின்
சொற்பொருளேக்கந்தா லாகுபெயரா லந்தாதியாக வந்தது என்பர் மாறனலங்காரவுரைகாரர்.

சாற்றும் வாயுந் திரையுகளிற்* பெண்ணுத் தலைவன் றனைப்பிரிய
வாற்ற மாட்டா துலகத்தி லனைத்து மென்போ லச்சுதற்குத்
தோற்ற துண்டோ நெஞ்சென்னச் சுபாவந் துயரிற் படச்சொன்னை
கூற்றின்செங்கோறனக்கஞ்சாக்குடியாயடியேன்றனைக்கொண்டான்.

திண்ணன் வீடு† முதற்பத்திற் பிரிந்த திருமால் சீக்கிரத்தி
னண்ணிப் புணர வனுபவித்து ஞால முய்ய வவதரித்த
கண்ண னுருவி னந்தகோன் மகனே பரமாய்க் கண்டுரைத்தான்
மண்ணி லடியே னினிப்பிறவா வரமே நல்கு மகிழ்மாறன். (கசரு)

வேறு.

ஊனில்வா‡ ழென்ற பத்தி லோதநீர் வண்ண னுரைத்
தானனு பவிக்கக் கூடத் தரணியி லொருவ ரின்றி
வானில்வாழ் முத்த ரோடு மன்னுநீ ரென்றே வென்றான்
ஞானநா யகனுக் காரி மாறனு யிருந்த நம்பி. (கசசு)

வேறு.

ஆடி யாடி§ யென்ற பத்தின் முத்த ரோடு மக்கணங்
கூடி யின்ப மெய்தி டாமை கண்டு தானோர் கொம்புமாய்
வாடி மெய்ம்ம றந்து சோர மாய னோடு தன்றுயர்
சேடி மார்க ளன்னை மார்கள் சென்று செப்பல் செப்பினன். (கசஎ)

வேறு.

அந்தாமத் தன்பு|| தன்னி லச்சுத னித்த ரோடும்
வந்தாவி யுள்ளே யெய்தி வைகுந்தத் திருப்பைக் காட்டச்
சிந்தாமெய் யறிவா னேக்கித் திருவுரு வழகி தென்று
னந்தாகென் பிறவி வேரை ஞான்முத் திரையான் மாய்த்தான். (கசஅ)

ாயுந் திரையுகளுங் கானன் மடநாரா
ாயு மமருலகுந் துஞ்சிலுநீ துஞ்சாயா
ேனுயும் பயலைமையு மீதூர வெம்மேபோ
ரீயுந் திருமாலா னெஞ்சங்கோட் பட்டாயே.

ிண்ணன் வீடு முதன்முழுதுமா
யெண்ணின் மீதிய னெம்பெருமான்
மண்ணும் விண்ணுமெல்லா முடனுண்டநங்
கண்ணன் கண்ணல்ல தில்லையோர் கண்ணே.

‡ ஊனில் வாழுயிரே நல்லைபோ வுன்னைப்பெற்று
வானுளார் பெருமான் மதுசூத னென்னம்மான்
தானும்யானுமெல்லாந் தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோந்
தேனும் பாலுநெய்யுங் கன்னலு மமுதுமொத்தே.

§ ஆடியாடியகங்கரைந்திசை
பாடிப்பாடிக்கண்ணீர்மல்கியெங்கு
நாடிநாடிநரசிங்காவென்று
வாடிவாடுமிவ்வாணுதலே.

|| அந்தாமத் தன்புசெய்தென் னுவிசே ரம்மானுக்
கந்தாம வாண்முடிசங் காழிநூ லாரமுள
செந்தா மரைத்தடங்கண் செங்கனிவாய் செங்கமலஞ்
செந்தா மரையடிகள் செம்பொன் றிருவுடம்பே.

ண்ணனை வைகுந்தா* வென்ன வருத்தன பத்தின் மாறன்
றன்னிலைக் கருக னன்றென் றகலுமென் றதனைத் தாளே
யுன்னிமா னீங்கே னென்னப் பிடித்தன னுனைநா னென்றான்
பொன்னுல களவா யோங்கும் பூம்பொழிற் பொருநை நாடன். (௧௭௯)

வேறு.

ஆங்கதற்பின் காரியார் முதலாகி யவர்தமர்கள்
பூங்குழலா ளுடையநங்கை பொலிவுடைய சீர்த்தமர்கள்
பாங்குடனே யிவர்க்கடுத்தார் பணிசெய்வா ரனைவருக்கு
மோங்கியசீர் வைகுந்த மும்பர்தொழ விறையளித்தான். ௧௮௦)

வேறு.

கேசவன் றமர்க† ளென்னக் கிளத்திய பத்திற் கேடி
லீசனார் கீழ்மேன் மூவேழ் சுற்றமு மென்போற் பேணி
யாசறு மேலை வீட்டி லமைத்தன னென்றா னந்தோ
நீசனேன் றனக்கும் பொன்றா நெடுவிசும் பளித்த மாறன். (௧௮௧)

வேறு.

ஆசி லணைவ தரவணையி‡ லொருவன் றிருந்தி யாட்செய்ய
மாசின் மூவேழ் சுற்றத்தார் தமக்கும் வீடு மகிழ்ந்தளித்தா
னீச னுலகத் தவர்திருந்திக் கிளையோ டென்போ லுய்ம்மினெனத்
தேசத் தவர்கட் குபதேசஞ் செய்தான் வகுளத் திருத்தாரான். (௧௮௨

எம்மா வீட்டில்§ வீடுபுக வாவென் றிறைவ னியம்பிடநின்
செம்மா பாதப் போதல்லால் வேண்டாம் வீடு சிறியேனுக்
கம்மா நின்னை வேண்டுவது மஃதே யென்றா ரருவினையேன்
பம்மாத் திட்ட பொய்யன்பை மெய்யாக் கொண்ட பராங்குசனார். (௧௮௩

வைகுந்தா மணிவண்ணனே யென்பொல்லாத்திருக்குறளா வென்னுண்மன்னி
வைகும் வைகலோறு மமுதாய வானேறே
செய்குந்தா வருந்தீமை யுன்னடியார்க்குத் தீர்த்தசுரர்க்குத் தீமைகள்
செய்குந்தா வுன்னைநான் பிடித்தேன்கொள் சிக்கெனவே.

கேசவன் றமர்கீழ் மேலெம ரேழெழு பிறப்பு
மாசதி ரிதுபெற்று நம்முடை வாழ்வுவாய்க் கின்றவா
வீசனென்கருமாணிக்கமென்செங்கோலக்கண்ணன்விண்ணோர்
நாயக னெம்பிரா னெம்மா னாரா யணனாலே.

அணைவ தரவணைமேற் பூம்பாவை யாகம்
புணர்வ திருவரவர் முதலுந் தானே
யிணைவனா மெப்பொருட்கும் வீடு முதலாம்
புணைவன் பிறவிக் கடனீந்து வார்க்கே.

எம்மா வீட்டுத் திறமுஞ் செப்பநின்
செம்மா பாதபற்புத் தலைசேர்த் தொல்லை
கைம்மா துன்பங் கடிந்த பிரானே
யம்மா வடியேன் வேண்டுவ தீதே.

வேறு.

ஏருறு திருவடி யெளிதி னெய்துவான்
பாருளோர் பற்றுமின் படியிற் சுந்தரன்
காருறு மாலிருஞ் சோலை கண்டெனச்
சீருறு கிளரொளி யிளமை செப்பினன்

வேறு.

அப்ப னழகர் திருமலையை யவனி யோர்கள் பற்றுமெனச்
செப்பத் திருமா லன்போடுஞ் சிந்தை யுள்ளே தோற்றித்தன்
னொப்பி லாத திருவுருவைக் காட்ட வுள்ளே யனுபவித்து
முப்பத் தாறின்மேலானன் முடிச்சோ தியையு† மொழிந்திட்டான். (௫௫)

அந்த வண்ண மனுபவித்தற் கந்தக் கரண மழுக்குடம்பிங்
கிந்தச் சடல மாகாது பரம பதத்தார் யாக்கையினைத்
தந்து வந்து கலவென்னத் தயங்கு முந்நீர் ஞாலத்தைச்‡
சிந்தை யாரத் தெளிந்துரைத்தான் சீரார் பொருனைத் திருநாடன். (௫௬)

வேறு.

விரும்பிய வண்ண முத்த ராக்கையை ||......
....
....
...வேங் கடவர்க் காட்செய் திடும்படி சிந்தை செய்தே. (௫௭,

விரைகமழ் நறும்பூஞ் சோலை வேங்கடத் தவர்க்கு முன்ன
முரைசெய்த படியே யாட்செய் துள்ளவா றவனைக் கண்டு
புரையற யாவும் யாரும் புகழுநல் லொருவ§ னென்றான்
வரைநிரை மாட வீதி வண்குரு கூரின் மாறன். ௫௮

கிளரொளியிளமைகெடுவதன்முன்னம்
வளரொளிமாயோன் மருவியகோயில்
வளரிளம்பொழில்சூழ்மாலிருஞ்சோலை
தளர்வில ராகிற் சார்வது சதிரே.

† முடிச்சோதி யாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ
வடிச்சோதி நீநின்ற தாமரையா யலர்ந்ததுவோ
படிச்சோதியாடை யொடும்பல்கலனாய்நின்பைம்பொ
கடிச்சோதி கலந்ததுவோ திருமாலே கட்டுரையே.

‡ முந்நீர் ஞாலம் படைத்தவெம் முகில்வண்ணனே
யந்நா ளீதந்த வாக்கையின் வழியுழல்வேன்
வெந்நாளோய்வீய வினைகளை வேரறப்பாய்ந்
தெந்நாள் யானுன்னை யினிவந்து கூடுவனே.

|| ௫௭—செய்யுளில், முதலடியின் இறுதி யிரண்டுசீர்களும், ௨-௩-வது அடிகளும், ௪-வது அடி யின் முதற்சீரின் பகுதியும் காணப்படவில்லை எமக்குக்கிடைத்த ௫- ஏட்டுப்பிரதிகளிலும் இவ்வாறு அரை குறையாகவேதான் எழுதப்பட்டிருந்தது. இச்செய்யுள், "ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய் மன்னி, வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுநாம், தெழிகுரலருவித் திருவேங்கடத், தெழில்கொள் சோதி யெந்தைதந்தைதந்தைக்கே." என்னுந் திருவாய்மொழியின் பொருளை விளக்குவதாகும்.

§ புகழுநல் லொருவ னென்கோ பொருவில்சீர்ப் பூமி யென்கோ
திகழுந்தண் பரவை யென்கோ தீயென்கோ வாயு வென்கோ
நிகழுமா காச மென்கோ நீள்சுட ரிரண்டு மென்கோ
இகழ்விலிவ் வனைத்து மென்கோ கண்ணனைக் கூவு மாறே.

இப்படி மாலைக் காணா தவர்களை யிகழ்ந்து மிந்தப்
பொய்ப்படி தன்னிற் கண்ட தொண்டரைப் புகழ்ந்து மன்பாற்
செப்பினான் மொய்ம்மாம்* பத்திற் செண்பக மாற னாயென்
னப்பனா யன்னை யாயா சாரிய னான வம்மான். (௧௫௯)

வேறு.

செய்ய தாமரைக்† கண்ணனிற் செண்பக மாறன்
வைய மாந்தரில் வீட்டின்ப மருவிடு மவர்க்குப்
பொய்யி லந்தரி யாமியா யுயிர்தொறும் புகுந்த
வையன் சேவடி பற்றிவீ டடைதலு மரிதாம். (௧௬0)

பிரம ருத்திர ருணர்வருந் தேவனைப் பிடித்துப்
பரப தத்தினை யடைதலு மருமைபாற் கடலி
லரவ ணைத்துயி லச்சுதன் றனையுணர்ந் தாவி
விரவு முத்தியிற் புகுதலு மரிதுவிண் ணின்றும். (௧௬௧)

மண்ணில் வைகிய தயரத ராமனை வணங்கி
நண்ணி வீட்டின்ப நண்ணவு மரிதுஞா லத்திற்
புண்ணி யந்தரு நந்தகோன் புதல்வனைப் போற்றி
யெண்ணும் வீட்டின்ப மடைதலு மரிதிரு நிலத்தில். (௧௬௨)

ஆத லாலுமக் கரியவீ டடைந்திடு முபாய
மோது மர்ச்சாவ தாரத்தை யுவந்துமெய் யன்பாற்
போது தூவிநின் றருச்சனை செய்பவர் புவியி
லேதுசெய்யினுமெளிதின்வீடடைவரென்றிசைத்தான். (௧௬௩)

வேறு.

அப்படியே வீடளிக்கு மர்ச்சாவ தாரத்தை
யிப்படியிற் பற்றுமவர் யாவர்களே யாயிடினு
மொப்பரியா ரென்னை யுடையா ரெனமாறன்.
செப்பும் பயிலுஞ் சுடரொளி‡யிற் செப்பினான் (௧௬௪)

மொய்ம்மாம் பூம்பொழிற் பொய்கை முதலைச் சிறைபட்டு நின்ற
கைம்மா வுக்கருள் செய்த கார்முகில் போல்வண்ணன் கண்ண
னெம்மா னைச்சொல்லிப் பாடி யெழுந்தும் பரந்துந்துள் ளாதார்
தம்மாற் கருமமென் சொல்லீர் தண்கடல் வட்டத்துள் ளீரே.

செய்ய தாமரைக் கண்ண னாயுல கேழு முண்ட வவன்கண்டீர்
வையம் வானம்மனி சர்தெய்வ மற்று மற்று மற்று முற்றுமாய்ச்
செய்ய சூழ்சுடர் ஞான மாய்வெளிப் பட்டி வைபடைத் தான்பின்
மொய்கொள் சோதியோ டாயி னானொரு மூவ ராகிய மூர்த்தியே.

பயிலுஞ் சுடரொளி மூர்த்தியைப் பங்கயக் கண்ணனைப்
பயில வினியநம் பாற்கடல் சேர்ந்த பரமனைப்
பயிலுந் திருவுடை யார்யவ ரேலு மவர்கண்டீர்
பயிலும் பிறப்பிடை தோறெம்மை யாளும் பரமரே.

வேறு.

முடியா னே*யென் றருள்பத்தின் முன்ன மிரங்கி மாமால்சீ
ரடியார்க் கடியா ரென்றுரைப்ப வரியை விரும்பிக் கரணங்கள்
படியா மொன்றின் றொழிலினைமற் றொன்று விரும்பிப் பகர்ந்ததனைக்
கடியார் பொழில்சூழ் திருக்குருகூர்க் காரி மாறன் கட்டுரைத்தான். (கரு

சொன்னால் விரோத† மெனும்பத்திற் கரணங் களுக்குஞ் சுகமளிக்கு
மென்னா ரமுதைக் கவிசொல்ல வம்மின் புலவீ ரெனவழைத்து
மன்னா மனிசர் தமைப்பாடி வாய்மை யிழக்கும் புலவர்கட்குத்
தன்னா லாமா றுபதேசஞ் செய்தான் வகுளச் சடகோபன். (கசு)

ஊறும் பாலுஞ் செழுங்கனியு மமுதுங் கூட்டி யுணவிடினு
நாறும் விடக்கின் சுவடெடுத்து நடக்கு கின்ற நாயேபோற்
கூறுங் கவிக டமிழ்மாற னுரையை யிறையுங் குறியாதே
மாறி வஞ்ச மானிடரைப் பாடி வாய்மை யிழந்தழியும். (கஎ)

தின்மை$ யுடையார் தின்மையுடன் சேர்மின் றேவர்க் கிடர்செய்யும்
வன்மை யுடைய வல்லரக்கர் மடியப் படைதொட் டெனையாண்ட
நன்மை யுடையோன் சீர்பரவி நானோர் குறையு மிலேனென்னச்
சன்மம் பல‡வென் றொருபத்து முரைத்தான் ஞானச் சடகோபன். (கஅ)

ஒருநா யக¶மென் றருள்விளங்க வோதும் பத்தி லுலகத்தீர்
திருமால் பரம பதத்தின்பந் திகழும் போக மல்லாதே
வருமாப் பிரம னரனாதி போக மாய்த றிடமென்றான்
கருமாக் கடலின் றனையெடுத்த காரி மாறன் சடகோபன். (க௯)

$ தின்மை—தீமை. "நன்மையுஞ் செல்வமு நாளு மல்குமே, தின்மையு மின்மையு மின்றித் தீருமே", என்னுங் கம்பராமாயணச் செய்யுளில் தின்மை என்பது தீமை யென்னும் பொருளில் பிரயோகிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க.

* முடியானே மூவுலகுந் தொழுதேத் துஞ்சீ
ரடியானே யாழ்கடலைக் கடைந்தாய் புள்ளூர்
கொடியானே கொண்டல்வண்ணா வண்டத் தும்பரி
னெடியானே யென்று கிடக்குமென் னெஞ்சமே.

† சொன்னால் விரோதமி தாகிலுஞ் சொல்லுவன் கேண்மினோ
வென்னாவி லின்கவி யானொரு வர்க்குங் கொடுக்கிலேன்
றென்னா தெனாவென்று வண்டு முரறிரு வேங்கடத்
தென்னானை யென்னப்ப னெம்பெரு மானுள னாகவே.

‡ சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டுச் சங்கொடு சக்கரம்வில்
லொண்மை யுடைய வுலக்கை யொள்வா ளண்டுகொண்டு புள்ளூர்ந்துலகில்
வன்மை யுடைய வரக்க ரசுரரை மாளப் படைபொருத
நன்மை யுடையவன் சீர்பரவப் பெற்ற நானோர் குறைவிலனே.

¶ ஒருநா யகமா யோட வுலகுட னாண்டவர்
கருநாய் கவர்ந்த காலர் சிதைகிய பானையர்
பெருநாடு காண விம்மையிலே பிச்சை தாங்கொள்வர்
திருநாரணன்றாள் காலம்பெறச் சிந்தித் துய்மினோ.

வேறு.

பாலனா* யென்ற பத்திற் றானொரு பாலனாகி
யாலமா மிடற்றன் போற்று மச்சுத னவதா ரத்திற்
கோலமா யணிந்த தாமங் கழிந்தமன் கொள்வா னெண்ணிச்
சாலவே யழுது விம்மிப் பொருமினான் றனைத்தா னொப்பான். (கஎ0)

வேறு.

இறந்த காலத் தவதாரத் திட்ட மாலை கேட்டவற்குச்
சிறந்து தோன்றி யவரவராய்த் திருத்தார் நல்கித் திருமாறன்
றிறந்த நெஞ்சைச் சாந்தாகப் பூசித் துகளி றிருவாயாற்
பிறந்த தமிழை யாடைகலன் றாரா யணிந்து பிரானிற்ப. (கஎக)

செப்புங் கோவை வாயாளி‡ லீசன் செய்யுந் திறனைக்கண்
டொப்பி லாதாய் தீவினையே னெஞ்சே சாந்த முனக்கென்றுந்
தப்பின் முனிவர் தலைவாவென் சொல்லோ வாடை கலன்றாரா
மப்ப வந்தோ வுனக்கென்ன வாழ்வா ரறத்தாழ்ந் தமைந்திட்டார். (கஎஉ)

என்ன கைம்மா றிதற்கந்தோ யான்செய் கேனென் றிதயத்தி
லுன்னி யொடுங்கி யிருந்தனனே மூலக முண்டான் சிறிதகன்றான்
பின்னம் மாறன் கண்விழித்துப் பிரானை நோக்கக் காணாதே
மன்னுந் துயரத் துள்விழுந்து வருந்தி யழுத வருத்தத்தால். (கஎந)

வெண்ணெய் திருடி யுண்டவர்க்கு வீதி வாயி லகப்பட்ட
பெண்ணைப் போலோர் பெண்கொடியாப் பேரா மயலி னுள்விழுந்து
மண்ணை யிருந்து துழாவி§யுறும் பத்து மயலாய் வகுத்தானென்
கண்ணை யிறையும் விட்டகலாக் காரி மாறன் சடகோபன். (கஎச)

மாறா மயலி லவ்வண்ண மாறன் வருந்த வவைதீர்ப்பா
னாறார் சடையான் றொழுதேத்து மந்தா மத்தா னந்தத்தான்
சேறார் கமலத் திருவாதி மடவார் சூழ்ந்து திருவுருவில்
வேறா காதே யுடனுறைய நித்தர் முத்தர் வியந்தேத்த. (கஎரு)

பாலனா யேழுல குண்டு பரிவின்றி
யாலிலை யன்ன வசஞ்செய்யு மண்ணலார்
தாளிணை மேலணி தண்ணந் துழாயென்றே
மாலுமால் வல்வினை யேன்மட வல்லியே.

கோவை வாயாள் பொருட்டேற்றி னெருத்த மிறுத்தாய் மதிளிலங்கைக்
கோவை வீயச் சிலைகுனித்தாய் குலநல் யானை மருப்பொசித்தாய்
பூவை வீயா நீர்தூவிப் போதால் வணங்கே னேலுநின்
பூவை வீயா மேனிக்குப் பூசுஞ் சாந்தென் னெஞ்சமே.

மண்ணை யிருந்து துழாவி வாமனன் மண்ணிது வென்னும்
விண்ணைத் தொழுதவன் மேவு வைகுந்த மென்று கைகாட்டும்
கண்ணை யுண்ணீர் மல்கநின்று கடல்வண்ண னென்னு மன்னேயென்
பெண்ணைப் பெருமயல் செய்தார்க் கென்செய் கேன்பெய் வளையீரே.

வீற்றி ருந்தே ழுலகாள்வான் விரைவி னெய்தி யாழ்வார்முன்
றோற்ற விந்தத் திருக்கோலந் தொழுது பணிந்து கவிசொல்ல
நோற்றேற் கென்ன குறையென்ன* நுவல வினிய வப்பத்துஞ்
சாற்றி யவனைக் கவிபாடுந் தன்னை வியந்தான் சடகோபன். (கஎ

வேறு.

இவனைநான் பாடப் பெற்றே னெழுமையுங் குறைவி லேனென்
றவனிறை யுருவ நோக்கி யாடிநின் றானந் தித்திட்
டெவனெனை நிகர்ப்பா னென்ன விருந்தனன் சுகாதீ தத்திற்
சிவனய னிறைஞ்சி யேத்தத் திருமகள் கொழுநன் போனான்.(கஎஎ)

அச்சுதன் போன தோரா னனுபவக் கடலி லாழ்ந்தான்
பச்சைமா முகிலை மீட்டும் பங்கயக் கண்ணா னோக்க
நச்சரா வணையி னானை நாடினான் காணா தேங்கி
யிச்சொன்ன துயர்தீர்ப் பாரை யாமினி¶ யென்ற பத்தில். (கஎஅ)

தானொரு மடந்தை யாகித் தலைவனைப் பிரிந்து வாழே
னானென மோக முற்று நானிலத் தயர்ந்த தாக
வானவத் துயரங் கண்ட வன்னைமார் வருந்தி யின்றென்
றேனமர் குழலாள் கொண்ட நோயென்கொ லென்று சிந்தை.(கஎகூ)

வருந்தின ருடனே தேறி வானுத லொண்க ணாட்குத்
திருந்துமெய் வெறியாட் டாலே தீருமென் றதனைச் செய்யக்
குருந்துறைந் தவர்க்குத் தோற்றாள் கொம்புயி ரென்று தோழி
பொருந்தியவெறியாட்டாங்கேவிலக்கவப்பொற்பின்மிக்காள். (கஅ0)

கண்ணனுக் காசை யுற்றா ளென்றகட் டுரையைக் கேட்டு
துண்ணென வெழுந்து விண்ணைத் தொழுதவன் றன்னைக்
வெண்ணினா னெண்ணி மாறா திராப்பகல் வருந்தி மாற
னண்ணருஞ் சீல மில்லாப்§ பத்தினு ஞால முண்டாய். (கஅக)

வீற்றிருந் தேழுல குந்தனிக் கோல்செல்ல வீவில்சீ
ராற்றன் மிக்காளு மம்மானை வெம்மாபிளந் தான்றன்னைப்
போற்றி யென்றே கைகளாரத் தொழுதுசொன் மாலைக
ளேற்ற நோற்றேற் கினியென்ன குறையெழு மையுமே.

தீர்ப்பாரை யாமினி யெங்ஙன நாடுது மன்னைமீ
ரோர்ப்பாலிவ் வொண்ணுத லுற்றநன் னோயிது தேறினோ
போர்ப்பாகு தான்செய்தன் றைவரை வெல்வித்த மாயப்
தேர்ப்பாக னார்க்கிவள் சிந்தை துழாய்த்திசைக் கின்றதே.

சீல மில்லாச் சிறிய னேலுஞ் செய்வினை யோபெரிதால்
ஞால முண்டாய் ஞான மூர்த்தீ நாராயணா வென்றென்று
காலந் தோறும் யானிருந்து கைதலை பூச லிட்டாற்
கோல மேனி காண வாராய் கூவியுங் கொள்ளாயே.

நம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

[illegible]ன யணையா யன்றேல் வளரொளி திகழு ஞான
வந்தமில் பேரா னந்தத் தகல்விசும் படைவா னீயென்
சிந்தைநோய் தீரக் கூவி யருளென்று செப்பி நைந்தா
னிந்தமா நிலத்தோர்க் கெல்லா மின்பவீ டளித்த மாறன். (௧௮௨)

கூவுதல் வருதல் செய்தி யென்றுநான் குழறக் கேட்டுத்
தேவர்கோ னிரண்டி லொன்று செய்திலன் சிறிய வென்னை
மூவுல களந்தான் வேண்டா மெனமுனிந் தனனோ லென்னை
யாவநான் றானும் வேண்டே னென்னவே றுளும் பத்து. (௧௮௩)

செப்பினு னிகழ்ந்தான் றன்னைச் செண்பக மாறன் பின்னு
மொப்பிலா நண்ணு தாரி§ னுலகுறு கொடுமை கண்டே
யிப்படி யிடையி லந்தோ விமைப்பொழு தெனினும் வாழே
னப்பவென் னமுதே கூவி யருளுதி யன்பா லென்றும். (௧௮௪)

உரைசெய்தா னதற்பின் மாயத் துறமுல குய்யும் வண்ணம்
வரைசெய்மா மாட மோங்கும் வண்குரு கூரி னின்ற
விரைசெய்தண் டுழாயெம் மாதி விண்டுவே பரமற் றெல்லாம்
[illegible]ரையறும் பரமன் றென்னப் பொருவிலாவொன் றுந் தேவில்‡. ௧௮௫

அறைதலுஞ் சமணர் சைவ ராதியோர் பகர்வ ராழ்வீர்
மறைகளி னுரைப்பக் கேளே மதிவிதி நலனி தென்ன
நறைகமழ் வகுளத் தாரா னகைத்துநால் வேதஞ் சொன்ன
துறைவறு பொருளை நானுங் கூறினே னென்று கூற. (௧௮௬)

மற்றவ ருரைப்ப ராழ்வீர் மறைகளை யாதி யந்த
முற்றநீ வோதி னோர்க ளுரைத்திடக் கேளே நீருங்
கற்றிலீ ரதனைத் தெய்வ கடாக்கத்தி னுணர்ந்தீ ராகி
லற்றமற் றிதுவென் றோது மாரண மறைக வென்றார். (௧௮௭)

எறுளு மிறையோனுந் திசைமுக னுந் திருமகளுங்
கூறுளுந் தனியுடம்பன் குலங்குலமா வசுரர்களை
நீறுகும் படியாக நிருமித்துப் படைதொட்ட
மாறாளன் கவராத மணிமாமை குறைவிலமே.

நண்ணுதார் முறுவலிப்ப நல்லுற்றார் கரைந்தேங்க
வெண்ணுராத் துயர்விளைக்கு மிவையென்ன வுலகியற்கை
கண்ணுளா கடல்கடைந்தா யுன்கழற்கே வரும்பரிசு
தண்ணுவா தடியேனைப் பணிகண்டாய் சாமாறே.

ஒன்றுந் தேவு முலகு முயிரு மற்றும் யாதுமில்லா
வன்று நான்முகன் றன்னொடு தேவ ருலகோ டுயிர்படைத்;
குன்றம் போன்மணி மாட நீடு திருக்குருகூ ரதனு
ணின்ற வாதிப் பிரானிற்க மற்றைத் தெய்வ நாடுதிரே.

என்றவ ரறையக் கேட்டாங் கெம்பிரா னருளிச் செய்யு
நன்றுநா னுலாம் வன்ன நான்மறை நவில லாகா
தின்றுநீர் கேட்ட வேத மிசைத்தவப் பொருளை யெல்லா
மொன்றொழி யாது காட்டித் தருவனீ ருணர்மி னென்ன. (கஅஅ)

முனிவர்க ளுரைமின் வேத மெனவவர் முழுது மோத
வினியநற் பொருளை யெல்லா மெம்பிரா னியம்பக் கேட்டுத்
தனிமுத லிவனென் றெண்ணிச் சரண்புகுந் தவரும் வாழ்ந்தார்
கனிபொழிற் குருகைக் கோமான் கருணையார் கழறற் பாலார்.(கஅகூ

காசினி யோர்க்குக் கையார் சக்கரந்* தன்னிற் பின்னு
மாசற வுபதே சித்தா னணிகுரு கூரி னின்ற
வீசனைப் பொய்யன் பாலே யான்றொழ மெய்யாய்க்கொண்டான்
கூசிடர் கெடுப்ப னென்போற் கொள்கபொய் வேட மென்ன. (ககூ0)

கூறிட வதனைக் காண்ப மென்றுபொய்க் கொடுந்தூ றூற்று
மாறுறு முலகத் துள்ளோர் வந்துபொய் வேடங் கொள்ள
நாறுபூந் துழாயான் மெய்யாய் நடத்தினு னதுகண் டாங்கே
தேறினர் மண்ணோ ரெல்லாஞ் செங்கண னடிய ரானார். (ககூக)

அன்பரிங் கொருவ ரின்றி யருந்துய ருற்று வாடித்
துன்புறு மாறன் றொண்டர் தோற்றிய குழாத்தைக் கண்டிங்
கின்பமுற் றிவைமேன் மேலும் பொலிக† வென் றெடுத்தோர் பத்தும்
வன்புல னவரைச் சீரா மங்கலா சாத னத்தை. (ககூ௨)

கட்டுரைத் தருளிப் பின்னுக் கண்ணனைக் ககனத் தே
விட்டிவண் பிரிந்து வைகும் வேதனை மிகுதி யாலே
மட்டவிழ் துழாயி னுற்கு மடலூர்வான் மனத்து ளெண்ணிச்
சிட்டர்வாழ் குருகைக் கோமான் மாசறு சோதி‡ செய்தான். (ககூ௩)

கையார்சக்கரத்தென்கருமாணிக்கமேயென்றென்று
பொய்யேகைம்மைசொல்லிப்புறமேப்புறமேயாடி
மெய்யேபெற்றொழிந்தேன் விதிவாய்க்கின்று காப்பாரா
ரையோகண்ணபிரானறையோவினிப்போனாலே.

பொலிக பொலிக பொலிக போயிற்று வல்லுயிர்ச் சாப
நலியு நரகமு நைந்த நமனுக்கிங் கியாதொன்று மில்லை
கலியுங் கெடுங்கண்டு கொண்மின் கடல்வண்ணன் பூதங்கள்
மலியப் புகுந்திசை பாடி யாடி யுழிதரக் கண்டோம்.

மாசறு சோதியென் செய்யவாய் மணிக்குன்
யாசறு சீலனை யாதி மூர்த்தியை நாடியே
பாசற வெய்தி யறிவிழந் தெனைநா ளைய
மேசறு மூரவர் கவ்வை தோழீயென் செய்யுமே.

ஆங்கதற் பின்பு முன்பே யறைந்தசீர் மடலூர் வானு
மேங்கிய வருத்தந் தன்னால் யாக்கையா லியலாத் துன்பந்
தாங்கிய வாவி யந்தச் சடத்தைவிட் டகலாத் துன்பு
மோங்கிடச் சிந்தை நொந்தாங் கூரெலாந் துஞ்சி* செய்தான். (கசுச)

அருந்துய ரிவண மெய்த வழகிய நம்பி வந்து
திருந்துரு வெளியாய்த் தோன்றச் செண்பக மாறன் கண்டு
வருந்தநீர்ந் தெங்ங னேயோ வன்னைமீர்† றென்ன வாக்காற்
குருங்கைமா லருளைப் பெற்ற கொம்பெனக் கூறி வாழ்ந்தான். (கசுரு)

அப்படி யாசை யுற்றுங் கறைந்தவக் கொம்பு பின்பு
செப்பருங் கடன்ஞா லத்திற் சீதரன் செய்த வெல்லா
மிப்பொழு தியானே செய்தே னெனமைய லேறி நின்று
தப்பற வுரைப்பத் தாயு மவைகண்டு தரணி யோர்பால். (கசுசு)

என்னென வறியே னந்தோ வென்மக ளறிவின் மேலே
மன்னுல் களந்தா னேறி மொழிவதோ வவனாற் செய்யு
மன்னருந் தொழில்க டான்செய் திட்டதென் றுரைக்கு மென்னப்
பன்னரு மொழியுந் தாயார் பகர்ந்ததாய்ப் பகர்ந்தார் பத்தர்.‡ (கசுஎ)

ஆங்கதற் பின்பு நோற்ற நோன்பிலேன்§ னறிவி லேனென்
றேங்கிய பத்தி யில்லேன் றவமெழின் ஞான மென்னைத்
தாங்கிநீ தான்வீட் டின்பந் தருதியென் றறைந்தான் றன்சீர்ப்
பூங்கழ லெழுவார் தொண்டர் தொண்டர்கைப் பொருளை யீர்வான்.

ஊரெல்லாந் துஞ்சி யுலகெல்லா நள்ளிருளாய்
நீரெல்லாந் தேறியோர் நீளிரவாய் நீண்டதால்
பாரெல்லா முண்டநம் பாம்பணையான் வாரானு
லாரெல்லே வல்வினையே னாவிகாப பாரினியே.

எங்ஙனேயோவன்னைமீர்காளென்னைமுனிவதுநீர்
நங்கள்கோலத்திருக்குறுங்குடிநம்பியைநான்கண்ட
சங்கினோடுநேமியோடுந் தாமரைக்கண்களோடுஞ்
செங்கனிவாயொன்றினோடுஞ் செல்கின்றதென்னெஞ்சமே.

கடன்ஞாலஞ் செய்தேனும் யானே யென்னுங்
கடன்ஞால மாவேனும் யானே யென்னுங்
கடன்ஞாலங் கொண்டேனும் யானே யென்னுங்
கடன்ஞாலங் கீண்டேனும் யானே யென்னு
கடன்ஞால முண்டேனும் யானே யென்னுங்
கடன்ஞாலத் தீசன்வந் தேறக்கொலோ
கடன்ஞாலத் தீர்க்கிவை யென்சொல்லுகேன்
கடன்ஞாலத் தென்மகள் கற்கின்றவே.

நோற்றநோன்பிலேனுண்ணறிவிலேனாகிலுமினியுன்னைவிட்டு
மாற்றகிற்கின்றிலே னரவினணை யம்மானே
சேற்றுத்தாமரை செந்நெலூடுமலர் சீரீவரமங்கலநகர்
வீற்றிருந்தவெந்தா யுனக்குமிகை யல்லேனங்கே.

ஆரா வமுத* மெனும்பத்தி லரியைக் கூவ வவன்விரைவில்
வாரா தொழிய மிகவாடி மனத்தி லீடு பட்டுனடி
தாராய் தருவாய் நீயல்லா திலையோர் சார்வின் கெனக்கென்றென் றே
றீரா வினைக ளூர்த்தடியே னகத்தே வளர்செண் பகமாறன். (௧௯௯)

வேறு.

திருவல்ல வாழென்று† செப்பும் பத்தினிக
மருவிய திருப்பதி வணங்கப் போயபெண்
ணருவழி நடப்பதற் காவி யின்றியப்
பொருவரு மூர்ப்புரம் புகுந்தொர் சோலையில். (௨௦௦)

கிடந்துயிர்த் தோழிய ரோடு கேடிலீர்
நடந்துநான் றிருவல்ல வாழி னுதனைத்
தடம்பெருங் கைகளால் வணங்கித் தாழ்வதிவ்
வுடம்புட னென்றெனக் குறுங்கொ லென்னவும். (௨௦௧)

கூறியும் பிறந்தவா‡ றென்று கூறிய
மாறிலாப் பத்தினி னந்த கோன்மக
னூறுபால் வெண்ணெய்தொட் டுண்ட தாதியாத்
தேறுசிற் குணங்களைச் சிந்தை செய்துநான். (௨௦௨)

உன்னைவிட் டிறையுமிவ் வுலகில் வாழ்கிலே
னென்னைநீ கூவுதி யிலங்கு வேல்விழிப்
பின்னைநா யகவெனப் பிதற்றி வாடினான்
றன்னைநான் றுதிசெயத் தந்த தம்பிரான். (௨௦௩)

ஆரா வமுதே யடியே னுடல நின்பா லன்பாயே
நீரா யலைந்து கரைய வுருக்குகின்ற நெடுமாலே
சீரார் செந்நெல் கவரி வீசுஞ் செழுநீர்த் திருக்குடந்தை
யேரார் கோலந் திகழக் கிடந்தாய் கண்டே னெம்மானே

மானேய்நோக்குநல்லீர் வைகலும்வினையேன்மெலிய
வானார்வண்கமுகு மதுமல்லிகைகமழுந்
தேனார்சோலைகள்சூழ் திருவல்லவாழுறையுங்
கோனாரையடியேனடி கூடுவதென்றுகொலோ.

பிறந்தவாறும்வளர்ந்தவாறும் பெரியபாரதங்கைசெய் தைவர்க்குத்
திறங்கள்காட்டியிட்டுச் செய்துபோனமாயங்களு
நிறந்தனூடுபுக்கெனதாவியை நின்றுநின்றுருக்கியுண்கின்றவிச்
சிறந்தவான்சுடரே யுன்னையென்றுகொல்சேர்வதுவே.

"ஆராவமுதே" என்கிற இந்தத் திருவாய்மொழியை மேல்நாட்டினின்றும் எழுந்தருளிய சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் மன்னனார் திருமுன்பே அநுஸந்தித்தருளக்கேட்ட ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் அதிப்ரீதராய் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப்பார்த்து, "'ஆயிரத்துளிப்பத்தும்'' என்றிருந்தது; இந்தப்பிரபந்தம் உங்களுக்கு முற்றப்போமோ' என்று கேட்டருள, அவர்கள் 'இப்பத்துப் பாட்டுமே வருவது' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் அவர்களை ஸத்கரித்துப்போகவிட்டருளி ஸ்ரீ சடகோபன் அவதரித்தருளின திருக்குருகூர்ப்ரதேசத்திற்கு எழுந்தருளித் திருப்புளியாழ்வாரடியிலே ஆழ்வார்திருமுன்பே, ஸ்ரீபராங்குசதாஸர் நியமித்தருளியபடி கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பைப்பன்னீராயிர உரு நியமத்தோடு அநுஸந்திக்க ஆழ்வார் ப்ரஸந்நராய் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுக்குத் திருவாய்மொழியையும், மற்றுமுள்ள மூவாயிரப்ரபந்தங்களையும் ப்ரஸாதித்தருளினார் என்பது வரலாறு.

வேறு.

டுத்த வைகல் பூங்கழியிற்* றிருவண் வண்டூர் மாறன்பாற்
றடுத்த வாசை மிகத்தூதாய்த் தூநீ ரிரைதேர் பறவைகளை
டுத்துத் தலைவன் வரவுணருங் கொம்பாய் வாடி மெலிந்தானீ
டுத்த பதினெண் பூமியையுந் திருவாய் மொழியா லுய்வித்தான். (௨0௪)

வேறு.

தன்னுடைத் துயர மெல்லாஞ் சாற்றிமுன் விடுத்த தூதான்
மன்னுசீர்த் திருவண் வண்டூர் மாயன்மெய் வந்து தீண்ட
வுன்னையின் றளவுங் கூவு வென்செய்தா யென்ன வூடி
மின்னிடை மடவா ராதி† பத்தையும் விரித்தான் மாறன். (௨0௫)

செல்வநான் மறையோர் வாழுந் திருவிண்ண கருள மாமால்
பல்பல பொருளு மாகிப் பரந்தமை யனைத்து நோக்கி
நல்குர‡ வாதி பத்து ஞானமாய் நவின்று னென்னை
யல்லலிற்படாதாட் கொண்டென் னருவினையறுத்த வம்மான்.(௨0௬)

விண்ணக ரண்ண லான பரிசெலாம் விரித்த தற்பின்
பண்ணமர் குரவை யாய்ச்சி§ யென்றுரைத் தருளும் பத்தின்
மண்மிசை நந்த கோபன் மகனுடை விளையாட் டெல்லா
மெண்ணிநான் பரவப் பெற்றே னெனக்கினிக் குறையே தென்றும்.()

எலையறு மகிழ்ச்சி தாங்கி யிருந்துபி னொருபெண் ணாகித்
தொலைவிலி மங்க லத்தைத் தொழுததிற் றுணிவி னோடுந்
தலைவனைப் புணர்வா னேகத் தாயது தடுப்பக் கண்ட்
நிலையுயிர்த் தோழி சென்றத் தாயரை நோக்கி நின்றே. (௨0அ)

வைகல்பூங்கழிவாய் வந்துமேயுங்குருகினங்காள்
செய்கொள்செந்நெலுயர் திருவண்வண்டூருறையுங்
கைகொள்சக்கரத்தென்கனிவாய்ப்பெருமானைக்கண்டு
கைகள்கூப்பிச்சொல்லீர் வினையாட்டியேன்காதன்மையே.

மின்னிடைமடவார்க ளின்னருள்சூடுவார்முன்புநானதஞ்சு
மன்னுடையிலங்கை யரண்காய்ந்தமாயவனே
யுன்னுடையசுண்டாய நானறிவனினியதுகொண்டுசெய்வதெ
னென்னுடையபந்துங்கழலுந் தந்துபோகுநம்பீ.

நல்குரவுஞ்செல்வமு நரகுஞ்சுவர்க்கமுமாய்
வெல்பகையுநட்பும் விடமுமமுதமுமாய்ப்
பல்வகையும்பரந்த பெருமானென்னையாள்வானைச்
செல்வமல்குகுடித் திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே.

குரவையாய்ச்சியரோடுகோத்ததுங் குன்றமொன்றேந்தியது
முரவுநீர்ப்பொய்கைநாகங்காய்ந்தது முட்படமற்றும்பல
வரவிற்பள்ளிப்பிரான் றன்மாயவினைகளையேயலற்றி
[illegible]

வேறு.

காட்டிக் கொடுத்தீ ரறியாத கன்னி தனக்குக் கருமுகிலை
நீட்டிக் குறைக்கி னெடும்பகையென் றாலகோர் சொல்லு நிலையன்றோ
நாட்டிற் பழிக்கு நீரஞ்சித் தடுத்தா னங்கை நிலாளென்னக்
கூட்டிக் கொடுத்த வுயிர்த்தோழி கொம்பின் செயலைக் குறித்திரங்கி. (௨௦௬

வேறு.

அன்னையோ டுற்ற தாக வருளினா ரங்கோர் பத்து
பின்னையு மாற்கு வைய† மென்றதி லந்தப் பெண்டான்
முன்னையா ரணங்கள் போற்று முதல்வன்மே லாசை பூண்டு
தன்னையு மறந்து தாய்மார் தன்னுடை மகிழ்நன் சாத்தும். (௨௧௦

அணிகல னுடை முற்று மறவிகழ்ந் தெறியக் கண்டு
பிணியிவை யென்கொ லென்னப் பேசிய தேசத் தார்க்குப்
பணியணை யுடையார் மாய மயக்கிடைப் பட்டா ளென்னத்
துணிவுடை யன்னை சொல்லுந் துகளறு சொல்ல தாக. (௨௧௧

செப்பினான் மாறன் பின்னச் சேயிழை தனக்கன் றன்னை
யொப்பிலா பரணஞ் சாத்தி யுடுதுகி லுடுத்தி யுண்டொன்
றப்பொழு தன்னந் தண்ணீர் வெற்றிலை யடைக்கா யீய
விப்பொழு தெனக்குக் கோளூர் பதியதா யினிது வைகும். (௨௧௨

கண்ணனே யுண்ணுஞ் சோறுங் களிப்பொடு பருகு நீரும்
வெண்ணகைக் கழகு செய்யும் வெற்றிலைப் பிளவு மென்னத்
திண்ணமா யவ்வூ ரெய்தத் தேடித்தாய் வருந்த லாக
வுண்ணுஞ்சோ றுதி‡ பத்து முரைத்தன னுவமை யில்லான். (௨

ஆங்கதற் பின்பு தானோ ரரிவையா யமரர் வேந்தன்
றாங்கிய வுலகு மன்னும் பறவைக டமக்கு நல்கி
யோங்குவை குந்த மன்னு முத்தமற் கென்றா தாகப்
...ந்தட னுரைத்தாள் வீரென் றன்பினாற் பகர்ந்த பண்சேர். (௨௧௪

துவளின் மாமணி மாட மோங்கு தொலைவில்லி மங்க லந்தொழு
மிவளை நீரினி யன்னை மீருமக் காசை யில்லை விடுமினோ
தவள வொண்சங்கு சக்கர மென்றுந் தாமரைத் தடங்க ணென்றுங்
குவளை யொண்மலர்க் கண்கணீர் மல்க நின்று நின்று குமிறுமே.

மாலுக்கு வைய மளந்த மணாளற்கு
நீலக் கருநிற மேக நியாயற்குக்
கோலச்செந் தாமரைக் கண்ணற்கென் கொங்கல
ரேலக் குழலி யிழந்தது சங்கே.

உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும்வெற் றிலையுமெல்லாங்
கண்ண னெம்பெருமா னென்றென்றே கண்கணீர் மல்கி
மண்ணினு ளவன்சீர் வளம்மிக் கவனூர் வினவித்
திண்ண மென்னிள மான்புகு மூர்திருக் கோளூரே.

வேறு.

சீரார் பொன்னு லகாதி* பத்துஞ் செப்பிப் பரமபதத்திருந்த
நாரா யணனே வருதியென ஞால மிரங்க விண்ணிரங்க
நீராய் நிலனு† யெனும்பத்தி னெடுமா லிரங்க விருந்துரைத்தான்
காரார் பொழில்சூழ் திருக்குருகூர்க் காரி மாறன் சடகோபன். (உகரு

வேறு.

பொருவிலா வுலகமுண்ட பெருவாய‡ னென்றன்பாற் புகலும் பத்தின்
மருவரிய வேங்கடப்பொற் குன்றிலுறை மாயவனை மார்பில் வைகுந்
திருமகளை முன்னிட்டுச் சிந்தனையாற் சென்றிறைஞ்சிச் சரணம் புக்கா
னருமறையு மறிவரிய பொருளேயிந்த வம்புவியோர்க் கருளிச் செய்தான்

வேறு.

அடுத்த வுண்ணி லாவி§ தன்னிற் சரணு கதியென் றடிபணிய
வெடுத்து விரைவிற் பரமபதத் திறைவ னேற்று வகைகண்டு
தொடுத்த வஞ்சப் புலன்கடமக் கிரையா யென்னைத் துணிந்திட்டுக்
கெடுத்தா யின்னுங் கெடுப்பாய்கொல் முறையோவென்றான்கேடில்லான்.

அப்ப டியுண்ணி லாவியினின் முறையிட் டலற நான்மறைக்குஞ்
செப்ப வரிய பரம்புருடன் சேரா வகையான் மிகவாடி
யொப்பில் கங்கு¶ றனிலாசை யுற்றோர் பெண்ணாய் நம்பெருமா
ளெப்போ|| வருவ னெனத்தன்னை மறந்து கிடப்ப வவ்வியல்பை. (உகஅ)

---

* பொன்னுலகாளீரோபுவனிமுழுதாளீரோ
நன்னலப்புள்ளினங்காள்வினையாட்டியேனுனிரந்தேன்
முன்னுலகங்களெல்லாம்படைத்தமுகில்வண்ணன்கண்ண
னென்னலங்கொண்டபிரான்றனக்கென்னிலைமையுரைத்தே.

† நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய்ச்
சீரார் சுடர்க ளிரண்டாய்ச் சிவனா யயனானாய்
கூரா ராழி வெண்சங் கேந்திக் கொடியேன்பால்
வாரா யொருநாண் மண்ணும் விண்ணு மகிழவே.

‡ உலக முண்ட பெருவாயா வுலப்பில் கீர்த்தி யம்மானே
நிலவுஞ் சுடர்சூ ழொளிமூர்த்தி நெடியா யடியேனாருயிரே
திலத முலகுக் காய்நின்ற திருவேங் கடத்தெம் பெருமானே
குலதொல் லடியே னுனபாதங் கூடு மாறு கூறாயே.

§ உண்ணி லாவிய வைவராற் குமைதீற்றி யென்னையுன் பாத பங்கய
நண்ணிலா வகையே நலிவா னின்ன மெண்ணுகின்று
யெண்ணி லாப்பெரு மாயனே யிமையோர்க ளேத்து முலகு மூன்றுடை
யண்ணலே யமுதே யப்பனே யென்னை யாள்வானே.

¶ கங்குலும் பகலுங் கண்டுயி லறியாள் கண்ணநீர் கைகளா லிறைக்குஞ்
சங்குசக் கரங்க ளென்றுகை கூப்புந் தாமரைக் கண்ணென்றே தளரு
மெங்ஙனே தரிக்கே னுன்னைவிட் டென்னு மிருநிலங் கைதுழா விருக்குஞ்
செங்கயல் பாய்நீர்த் திருவரங் கத்தா யிவடிறத் தென்செய்கின் றாயே.

|| எப்போது வீன்பது கடைக்குறை விகாரம்பெற்று 'எப்போ' என நின்றது.

ண்ட வன்னை நம்பெருமான் முன்னே யிந்தக் கன்னிதனைக்
கொண்டு சென்றான் படிக்கிடத்திக் கூச்ச மின்றி மருமகனைத்
தண்டி நின்றென் மகளுன்னைச் சாற்றி மறந்தா ளிவடிறத்திற்
ண்டு புவியுண் டவனேநீ யென்செய் திட்டா யெனப்பலகால்.

டரைத்த வாறே யுரைசெய்த வோங்கு வெள்ளைச் சுரிசங்கில்
நிரைக்கொள் பொழில்சூழ் தென்னரங்கன் பேரை யன்னை முனமவர்பபத
நரைபுக் கயர்ந்தா ளுடன்றேறி வேட்டைக் கவன்போய்ச் சார்ந்திருந்த
நிரைத்த பொருளைத் தென்றிருப்பேர் தன்னின் மனத்தை யிருந்தேவி.

புலம்பி நைந்த வாறுகச் செப்பி முன்னம் பூதலத்தி
லம்பு திரைநீள் பாற்கடலி லரவத் தணையிற் கிடந்தபிரான்
துலங்கொ டருமநெறிகாப்பான் குறையா நிறைவா லுகந்தோறு
நிலம்புக் கருளு மவதாரம் பத்திற் செய்த செய்ந்நெறிகள். (உஉக)

இப்போ காட்ட வேண்டுமென விரங்கி மால்சென் றெதிர்தோன்றித்
தப்போ கேட்ட துடனீயே வென்று சார்ந்து தன்னுருவ
தொப்போ டமர ரறியாத வுருவம் பத்து முளசெயமு
மப்போ காட்டக் கண்டாங்கே யாழி யெழச்சங்† கருள்செய்தான். (உஉஉ)

கற்பா ரிராம பிரானுதி‡ கழறும் பத்தின் முன்கண்ட
நற்பா லுருவுக் கோரொன்றாய் நாட்டார்க் கறிய நயந்து
பொற்பார் பொழில்சூழ் திருக்குருகூர்ப் புறத்தே செறிந்தவ் வூர்தொழுது
நிற்பார் தமக்கும் வீடளிக்கு நெறிசேர் வகுளச் சடகோபன். (உஉங)

சாற்றும் பாம ருமூவுலகிற்§ றுன்முன் கண்ட தனிமுதல்வன்
மேற்ற மோரைந் தொருநான்குந் தோன்றி மறையப் பிரிந்
ஞாற்ற கில்லே னெனக்கூவி யலறி யழுதா ளயன்விதியுங்
கூற்றுங் கலங்க வேனதுள்ளே குருகூ ருடனே குடிபுக்காள. (உஉச)

வெள்ளைச் சுரிசங்கொ டாழி யேந்தித் தாமரைக் கண்ணனென் னெஞ்சி னூடே
புள்ளைக் கடாகின்ற வாற்றைக் காணீ ரென்சொல்லிச் சொல்லுகே னன்னை மீர்காள்
வெள்ளைச் சுகமவன் வீற்றி ருந்த வேத வொலியும் விழா வொலியும்
பிள்ளைக் குழா விளையாட் டொலியு மறாத்திருப் பேரையிற் சேர்வ னானே.

ஆழி யெழச்சங்கும் வில்லு மெழத்திசை
வாழி யெழத்தண்டும் வாளு மெழவண்ட
மோழை யெழமுடி பாத மெழவப்ப
னூழி யெழவுலகங் கொண்ட வாறே.

கற்பா ரிராம பிரானையல் லான்மற்றுங் கற்பரோ
புற்பா முதலாப் புல்லெறும் பாதியொன் றின்றியே
நற்பா லயோத்தியில் வாழுஞ் சராசர முற்றவு
நற்பாலுக் குய்த்தன னான்முகனார் பெற்ற நாட்டுளே.

பாமரு மூவுல கும்படைத்த பற்ப நாபாவோ
பாமரு மூவுல குமளந்த பற்ப பாதாவோ
தாமரைக் கண்ணா வோதனி யேன்றனி யாளாவோ
தாமரைக் கையாவோ வுன்னை யென்றுகொல் சேர்வதே

எண்ணு மேழை யராவியுண்ணுங் கூற்றங் கொல்லோ* வெனும்பத்திற்
கண்ண னுருவைக் கண்டிறைஞ்சிக் காதன் முதிர வுருவெளியாய்
நண்ண வதனைக் கண்டிரங்கி மனத்தில் வருந்தி நைந்துரைத்தான்
வண்ண மாடக் கிருக்குருகூர் மாறன் வகுளச் சடகோபன்.† (உ௫)

வேறு.

என்றைக்கு முய்யக் கொண்டே‡ யென்றெடுத் தருளும் பத்திற்
குன்றைக்கொண் டானைக் காத்த கோவிந்தா புலன்க ளோடுஞ்
சென்றெய்க்கும் வண்ண மண்ணில் வைத்ததென் செப்பா யென்ன
வொன்றைக்கொன் றொன்றைக்காத்த¶ வுத்தமனருளிச் செய்வான். (உ௬)

மண்மிசை யுவப்போ டெம்மை வைத்தமை கேளும் வாக்காற்
பண்ணமர் கவிக ணம்மைப் பாடுமா றதனை வஞ்சக்
கண்ணம ருயிர்கள் கற்றென் கழலடைந் துய்யு மாழ்வீ
ரெண்ணமற் றிதில்வே றில்லை யெனவிறை யியம்ப வாழ்வார். (உ௭)

வேறு.

என்னை யிதற்கோர் கைம்மாறுங் காணே னென்னைத் தன்னாக்கித்
தன்னை ரில்லா னென்றறியே னுளத்தே புகுந்து தான்றன்னை
நன்னே ருற்ற கவிபாடி நாட்டா ரெல்லாஞ் சடகோபன்
சொன்னேர் பெற்ற கவியென்னச் சொல்லும் படிக்குச் சொல்வித்தான்.

என்ன விறைவைக் கொண்டாடி யிசைத்தா னங்கே யொருபத்தும்
பின்னவ் வின்பம் பயக்கு§ மெனப் பேச வினிய வப்பத்தி
லின்ன வாறு கைம்மாறொன் றின்றிக் கவிகொண் டிட்டபிர
மன்னுந் திருவா றன்விளையை யென்றே மன்னி வலஞ்செய்து. (உ௮)

ஏழைய ராவியுண் ணுமிணைக் கூற்றங்கொ லோவறியே
னாழியங் கண்ணபி ரான்றிருக் கண்கள்கொ லோவறியேன்
சூழவுந் தாமரை நாண்மலர் போல்வந்து தோன்றுங்கண்டீர்
தோழியர் காளன்னை மீரென்செய் கேன்றுய ராட்டியேனே.

ரம்பெருமான் காட்டின விசித்திர ஜகதாகாரதையை யனுபவித்து ஆழ்வார் விஸ்மிதரான படியைத் தெரிவிக்கிற, "மாயா வாமன னேமது சூதா நீயருளாய், தீயாய் நீராய் நிலனாய் விசும்பாய்க் காலாய்த், தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய், நீயாய் நீநின்ற வாறிவை யென்ன நியாயங்களே." என்னும் இத்திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தையுட்கொண்ட பாட்டு எமக்குக்கிடைத்த வட்டுப்பிரதிகள் ஒன்றிலுங் காணப்படவில்லை. ஆசிரியரே எழுதாது விட்டனரோ, அன்றி எழுதியிருந்ததுதான் பின்னர் இறந்துவிட்டதோ அறியோம்.

என்றைக்கு மென்னை யுய்யக்கொண்டு போகிய
வன்றைக்கன் றென்னைத் தன்னாக்கியென் னாற்றன்னை
யின்றமிழ் பாடிய வீசனை யாதியாய்
நின்றவென் சோதியை யென்சொல்லி நிற்பனோ.

ஒன்றைக்கொன் றொன்றைக்காத்த—முதலையைக்கொன்று கஜேந்திரனைக்காத்த.

இன்பம் பயக்க வெழின்மலர் மாதருந் தானுமிவ் வேழுலகை
யின்பம் பயக்க வினிதுடன் வீற்றிருந் தாள்கின்ற வெங்கள்பிரா
னன்புற் றமர்ந்துறை கின்ற வணிபொழில் சூழ்திரு வாறன்விளை
யன்புற் றமர்ந்து வலஞ்செய்து கைதொழ நாள்களு மாகுங்கொலோ

ஈசற் குவந்த கைங்கரியஞ் செய்வ தென்றோ வெனவிரங்கிப்
பேசித் தேவி மாராவா* ரென்னும் பத்திற் பேருலகி
லாசை தவிர்ந்த வடியவர்கள் வசமா மாறு மதுவன்றித்
தேசத் தெல்லாப் பொருளுமவ னென வாறுந் தெளிந்துரைத்தான். (உ௬௦)

கூறு நங்கள் வரிவளையா† யென்னும் பத்திற் குருவுரையைத்
தேறி யெல்லாப் பற்றினையுந் திருமா லறிய விடிலெளிதி
னேற லாகும் பரமபதத் திருக்க லாகும் விடாதவர்க்கு
நாறு முடம்போ டெப்பொழுது நண்ண லாகு மெனநவின்றான். (உ௬௧)

வேறு.

ஆங்கதற்குப் பின்பங்கு மிங்கு‡ மென்ன வருள்பத்தி
லோங்கியசீ ரந்தாமத் தனுபவிக்கு நித்தர்முத்தர்
பாங்குடையர் பரிவுடையர் படிமீதி லிலரென்ன
வேங்கினா னருண்மாறன் சிலவரைக்கண் டின்புற்றான். (உ௬௨)

வேறு.

மறித்தும் வார்கடா வருவி§ மால் யானையென் றுரைத்தான் பத்தில்
வெறித்தண் பூந்துழாய் மாயவன் வலியையும் விளங்குற நோக்கிக்
குறித்த வன்பர்கள் குழாத்தையுங் கண்டுவெங் குளிர்ந்துரை செய்தான்
பறித்துக் காலன்கை நின்றெனைக் கொணர்ந்துதன் பத்தியிற் பதித்தான்

வேறு.

மாயக் கூத்தா$ வென்றருளால் வகுத்த பத்தின் மாமாயன்
றாய வடியிற் சிந்தனைபோய்த் துன்புற் றிரங்கி மடைமாறு
நேயத் தாலே யிருந்தழுதா னீச னெனிவ் வுடல்விட்டாற்
றுயைத் தேடிச் செலறவிர்க்குஞ் சரண கதியைத் தந்தாண்டான். (உ௬௪

*தேவிமா ராவார் திருமகள் பூமி யேவமற் றமரராட் செய்வார்
மேவிய வுலக மூன்றவை யாட்சி வேண்டுவேண் டுருவநின் னுருவம்
பாவியேன் றன்னை யடுகின்ற கமலக் கண்ணதோர் பவளவாய் மணியே
பாவியே யமுதே யலைகடல் கடைந்த வப்பனே காணுமா றருளாய்.

†நங்கள் வரிவளை யாயங் காளோ நம்முடை யேதலர் முன்பு நாணி
நுங்கட் கியானொன் றுரைக்கு மாற்ற நோக்குகின் றேனெங்குங் காண மாட்டேன்
சங்கஞ் சரிந்தன சாயி ழந்தேன் றடமுலை பொன்னிற மாய்த்த வார்ந்தேன்
செங்கண் பறவையின் பாக னெங்கோன் வேங்கட வாணனை வேண்டிச் சென்றே.

‡அங்கு மிங்கும் வானவர் தானவர் யாவரு
மெங்கு மினையை யென்றுன்னை யறியகி லாதலற்றி
யங்கஞ் சேரும் பூமகண் மண்மக ளாய்மகள்
சங்கு சக்கரக் கையய னென்பர் சரணமே.

§வார்கடா வருவி யானைமா மலையின் மருப்பிணைக் குவடிறுத் துருட்டி
யூர்கொடிண் பாக னுயிர்செகுத் தரங்கின் மல்லரைக் கொன்றுசூழ் பரண்மேற்
போர்கடா வரசர் புறக்கிட மாட மீமிசைக் கஞ்சனைத் தகர்த்த
சீர்கொள்சிற் றாயன் றிருச்செங்குன் றூரிற் றிருச்சிற்றா றெங்கள்செல் சார்வே.

$மாயக் கூத்தா வாமனா வினையேன் கண்ணா கண்கைகால்
தூய செய்ய மலர்களாச் சோதிச் செவ்வாய் முகிழதாச்
சாயல் சாமத் திருமேனி தண்பா சடையாத் தாமரைநீ
ளாசத் தடம்போல் வருவானே யொருநாள் காண வாரா

வாடிச் சேரா மயலளிக்கு மாயக் கூத்தன் றனைமனத்தாற்
றேடி யெல்லி காலை* யினிற் சென்று தங்கி யுளமகிழ்ந்து
நாடி யிருத்தும் வியந்ததனி† னண்ணி யன்பி லனுபவித்தா
பாடிச் சாம வேதத்தைத் திருவாய் மொழியாய்ப் பரப்பினான். (உ௱௫)

சீரார் கண்கள் சிவந்‡ தென்னச் செப்பும் பத்திற் றிருமால்வா
தேரா ராவி யுறக்கலக்க விதுநீ பிரியே லெனவிரப்ப
நாரா யணன்வா ழான்மாவி னேற்ற மெல்லா நவின்றருளக்
காரார் பொழில்சூழ் குருகைக்கோன் கண்டு களித்துக் கட்டுரைத்தான்.

கருமா ணிக்க மலை§ தன்னிற் கழறுங் குட்ட நாட்டினுறை
திருமா றனக்கு நாயகனாய்த் தானோர் பெண்ணாய்த் திருவாக்கா
லொருமா னொடியு மவன்பெயரே யலதொன் றுரையா வகையுரைத்தா
னருமா மறையி னொலிமுழங்குங் குருகூர் நகர்வா ழருண்மாறன். (உ௱௬

எண்ணி நெடுமாற் கடிமை¶ யென விசைத்த வின்ப முறுபத்திற்
கண்ணாற் கடிமை யானவர்க ளேற்ற மெல்லாங் கண்டுவந்தே
யுண்ணிணக் குருகி யவரடியா ரடியார்க் கடிய னெனவுரைத்தான்
விண்ணுக் கேற வழிகாட்டும் வேதாந் தத்தை வெளியிட்டான். (உ௱௭

கொண்ட பெண்டி$ ராதியாய்க் கூறும் பத்தி னுலகத்தீ
ரண்ட முண்ட திருமாலை யல்லா தாவிக் குறுந்துணைநான்
கண்டி லேன்மற் றொருவரையுங் கைம்மா றின்றிக் காப்பாரை
யுண்டென் றுங்கட் குறவாவார் திறத்தைக் கேண்மி னுரைக்கின்றேன்.

---

* எல்லியுங் காலையுந் தன்னை நினைந்தெழ
நல்ல வருள்க ணமக்கேதந் தருள்செய்வா
னல்லியந் தண்ணந் துழாய்முடி யப்பனூர்
செல்வர்கள் வாழுந் திருக்கடித் தானமே.

† இருத்தும் வியந்தென்னைத் தன்பொன்னடிக் கீழெ
றருத்தித் தெனைத்தோர் பலநாளழைத் தேற்குப்
பொருத்தமுடை வாமனன் றான்புகுந் தென்றன்
கருத்தையுற வீற்றிருந் தான்கண்டு கொண்டே.

கண்கள் சிவந்து பெரியவாய் வாயுஞ் சிவந்து கனிந்துள்ளே
வெண்ப லிலகு சுடரிலகு விலகு மகர குண்டலத்தன்
கொண்டல் வண்ணன் சுடர்முடிய னான்கு தோளன் குனிசார்ங்க
னொண்சங் கதைவா ளாழியா னொருவ னடியே னுள்ளானே.

கருமா ணிக்க மலைமேல் மணித்தடந் தாமரைக் காடுகள்போற்
றிருமார்வு வாய்கண் கையுந்தி காலுடை யாடைகள் செய்யபிரான்
றிருமா லெம்மான் செழுநீர்வயற் குட்ட நாட்டுத் திருப்புலியூ
ரருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சில ளின்னிமீ ரிதற்கென் செய்கேனே.

நெடுமாற் கடிமை செய்வேன்போ லவனைக் கருத வஞ்சித்துத்
தடுமாற் றற்ற தீக்கதிகண் முற்றுந் தவிர்ந்த சதிர்நினைந்தாற்
கொடுமா வினையே னவனடியா ரடியே கூடு மிதுவல்லால்
விடுமா றென்ப தென்னந்தோ வியன்மூ வுலகு பெறினுமே.

கொண்டபெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத் தவர்பிறருங்
கண்டதோடு பட்டதல்லாற் காதன்மற் றியாதுமில்லை
யெண்டிசையுங் கீழுமேலு முற்றவு முண்டபிரான்
றொண்டரோமா யுய்யலல்லா லில்லைகண்டீர் துணையே.

வேறு.

அருள்பெறு மடவா ளன்னை புத்திர னத்த னுற்றார்
பொருள்பெறக் காணிற் றத்த மாவிபோற் பூண்ப ரன்றேற்
றெருளுறு நிலைய ரேனுஞ் சிசியென் றிகழா நிற்பர்
மருளுறு முலகத் துள்ள வழக்கிந்தச் சழக்கை மாற்றி. (உசO)

வேறு.

உற்றாரு மைந்தர்களு முறவாய வுயிர்த்துணையும்
பெற்றாரும் பெண்டிர்களும் பெரும்பொருளும் பேருறவு
மற்றாருந் திருமாலே யென்றுமனம் வைத்துமன
பற்றாசற் றிருப்பீரே லதுபரம பதந்தருமே. -சக)

வேறு.

...ன வுலகத் தவர்களுக்கு மிதமா யுபதே சம்பண்ணிப்
பின்னும் பண்டை நாளென்னப்* பேச வரிய பத்திலருண்
மன்னும் பதியாம் புளிங்குடியின் மற்ற விரண்டின்† மகிழ்வோடு
முன்னங்கிடந்தாங் கிருந்துநின்ற முதல்வன்றன்னைத் துதி... (உசஉ)

கொடியார் மாடப் புளிங்குடியிற் கிடந்தான் றன்னைக் குறளாய
நெடியாய் கமலக் கண்விழித்து நீச னேனை யுறநோக்கி
மடியா துலகை முண்டுமிழ்ந்த வாயி லுவந்த கைங்கரிய
மடியேன் செயுமா றெழுந்திருந்து பேசா யென்று னருண்மாறன். (உசங)

ஓரா யிர‡மென் றருள்பத்தி லுறக்க நீங்கி யெழுந்திருந்து
நாரா யணனம் மாழ்வாரை நாநீர் வேண்டும் பொருளெல்லாந்
தாரா நின்றோ மருள்கவெனச் சாற்ற மாறன் றத்துவனார்
சீரா ரருளின் பரிசிருந்த படியே யென்னத் திருவுளத்தில். (உசச)

உருகி மையார் கண்ணி§ யினி லொளிசே ராழி சங்கேந்தித்
திருவி னுடனே புகுந்தருள்வாய் சிறியேன் காண வெனத்தேடிப்
பெருகு காத லுடன்கூவப் பெருமா னந்த வணமாழ்வா
ரருகிற் றோன்றக் கண்டிறைஞ்சி யாவ றீர வனுபவித்தார். (உசரு)

பண்டைநா ளாலே நின்றிரு வருளும் பங்கயத் தாடிரு வருளுங்
கொண்டுநின் கோயில் சீய்த்துப்பல் படிகால் குடிகுடி வழிவந்தாட் செய்யுந்
தொண்டரோர்க் கருளிச் சோதிவாய் திறந்துன் றாமரைக் கண்களா னோக்காய்
தெண்டிரைப் பொருநற் றண்பணை சூழ்ந்த திருப்புளிங் குடிக்கிடந் தானே.

மற்ற விரண்டு-வரகுணமங்கை, ஸ்ரீவைகுண்டம்; "புளிங்குடிக் கிடந்து வரகுண மங்கை யிருந்துவை குந்தத்து ணின்று" என்றருளிச்செய்தது காண்க.

ஓரா யிரமா யுலகே ழளிக்கும்
பேரா யிரங்கொண்ட தோர்பீ டுடையான்
காரா யினகா ளநன்மே னியின
னாரா யணனங் கள்பிரா னவனே,

§ மையார் கருங்கண்ணி கமல மலர்மேற்
செய்யா டிருமார்வினிற் சேர்திரு மாலே
வெய்யார் சுடராழி சுரிசங்க மேந்துங்
கையாவுன் னைக்காணக் கருதுமென் கண்ணே.

இன்னு யி*ரென்னு மெழிற்பத்திற் றலைவ னீங்க விருந்திரங்கு
மன்ன நடையோர் பெண்கொடியா யவனைக் காணு வருத்தத்தான்
மூன்னும் பறவை கூப்பீடும் பொறுதே வருந்தி யணைந்துய்ந்தான்
றன்னி லெய்து மால்பிரியத் தளர்வுற் றழுத சடகோபன். (உசசு)

ஓது முருகு மாறன்னி† லோத வண்ண ரினிவந்தாற்
பாத முதல்கே சாந்தத்திற் பரிவாற் பண்ணி யிதம்வருத்தும்
வேதஞ் சொன்ன கைங்கரிய மெல்லாஞ் செய்ய வேண்டுமெனப்
போதுங்கரத்திற் கொண்டிருந்தார் வெள்ளப் புவனமுண்டபிரான்.(உசஎ)

கதுமென் றெய்தி யிவரவற்குச் செய்வா னெண்ணுங் கருமமெல்லா
மதுவார் துழாயான் செய்தருள வாழ்வார் பதறி வாயடித்தே
யிதுவே னிறைவா வெனவொடுங்கி யிருப்ப வீச னிருவருக்கும்
பொதுவன்றேபே ரின்பமெனத் திருமாற் கடியனெனப்புகன்றான்.(உசஅ)

பண்ணி லெங்கா னலங்கழியிற்‡ பரிந்த மூழிக் களத்துறையுங்
கண்ண னுருவைக் காதலித்துக் ககனத் தேகும் பறவைகளை
யென்னு நம்மை யிராப்பகலென் றீசன் போது மெனத்தூதாய்
மண்ணிற்றானோர் பெண்கொடியாய் விடுத்தா னிருந்துமகிழ்மாறன்.(உசகூ

அறுக்கும் வினை§ யென் றருள்பத்திற் றாதி கூறி யவன்வருமுன்
பொறுக்க மாட்டா திவர்பதறித் திருநா வாயுட் புகநினைய
மறுத்தங் கதுவுங் கூடாம லிருந்து வருந்தி மல்லிகையிற்$
கறுத்த தென்றல் யாழாதி நலிய மெலிந்து கலங்கினார். (உ௫0

ின்னுயிர்ச் சேவலு நீருங் கூவிக்கொண் டிங்கெத்தனை
யென்னுயிர் நோவ மிழற்றேன் மின்குயிற் பேடைகா
ளென்னுயிர்க் கண்ண பிரானை நீர்வரக் கூவுகிலீ
ரென்னுயிர் கூவிக் கொடுப்பார்க்கு மித்தனை வேண்டுமோ.

ருவாய்மொழி எம்பெருமானுக்கு உகப்பாயிருக்கும் என்ப

உருகுமா னெஞ்ச முயிரின் பரமன்றிப்
பெருகுமால் வேட்கையு மென்செய்கேன் றொண்டனேன்
தெருவெல்லாங் காவி கமழ்திருக் காட்கரை
மருவிய மாயன்றன் மாய நினைதொறே.

ங்கான லகங்கழிவா யிரைதேர்ந்திங் கினிதமருஞ்
செங்கால மடநாராய் திருமூழிக் களத்துறையுங்
கொங்கார்பூந் துழாய்முடியெங் குடக்கூத்தர்க் கென்றூதாய்
நுங்கால்க ளென்றலைமேற் கெழுமீரோ நுமரோடே.

அறுக்கும்வினை யாயின வாகத் தவனை
நிறுத்தும்மனத் தொன்றிய சிந்தையி னார்க்கு
வெறித்தண்மலர்ச் சோலைகள் சூழ்திரு நாவாய்
குறுக்கும்வகை யுண்டுகொ லோகொடி யேற்கே.

மல்லிகை கமழ்தென்ற லீரு மாலோ வண்குறிஞ் சியிசை தவரு மாலோ
செல்கதிர் மாலையு மயக்கு மாலோ செக்கர்நன் மேகங்கள் சிதைக்கு மாலோ
வல்லியந் தாமரைக் கண்ண னெம்மா னாயர்க ளேறரி யேறெம் மாயோன்
புல்லிய முலைகளுந் தோளுங் கொண்டு புகலிட மறிகிலர் தமிய மாலோ.

மாலைநண்ணி* யெனும்பத்திற் றிருக்கண்ண புரமருவி
யாலினிலை யமர்ந்தபிரா னடிதொழுது பூவிட்டான்
மேலுரைப்ப தென்னிந்த வுடம்பிரித்து வீடளிப்பன்
காலமுறச் சென்றணைமி னென்றுரைத்தான் கருணையினான். (உருச

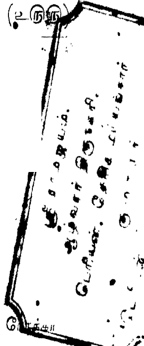
ஆங்கதற்குப் பின்றான தாமரையி† லம்புவியீர்
பாங்குடனே மோகூர்வாழ் பரம்பரனைப் போய்ப்பணிந்தா
லோங்குமருட் பரமபதத் துமக்கவனே வழித்துணையாய்த்
தாங்கியுறக் கொடுபோவன் சார்மினென்றான் றமிழ்மாறன். (உருரு

உன்னுமுனங் கெடுமிடரென்‡ றொருபத்து மனந்தபுர
மென்னுநகர் பரமபத முலகத்தீ ரிறைஞ்சுமதின்
மன்னுவார் நித்தர்முத்த ரெனத்திடமாய் வகுத்துரைத்தான்
றென்னுலகி லென்னைவிடாத் திருவழுதி வளநாடன். (உருசு

வேறு.

சாற்றும் வேய்ம ருதோளிணையிற்§ றுணை ராயர் தலைமகளாயத்
தோற்றுங் கஞ்ச னுயிர்செகுத்த சுடரா ழிக்கை யம்மானைப்
போற்றிக் கூடி யனுபவித்துப் புணர்ச்சி நீங்கி யிருந்தளவிற்
றேற்றி யிருத்திப் பசுமேய்க்கப் போறே¶ னென்னத் திருமகள்கோன்.

செப்பாத் தடியும் வேய்ங்குழலு மெடுப்ப வந்தச் சேயிழை சென்
றிப்போ கூடி யான்வருவே னென்று தொடர வவன்றடுப்ப
வப்போ பரம பதத்தென்னைக் கொண்டு போவா னருளியதுந்
தப்பா மென்றா னெவ்வுயிர்க்குந் துணையாய் நின்ற தனிமுதல்வன். (உருஎ)

மாலை நணணித்தொழு தெழுமினோ வினைகெடக்
காலை மாலை கமலமல ரிட்டுநீர்
வேலை மோதுமதிள் சூழ்திருக் கண்ணபுரத்
தாலின் மேலாலமர்ந்தானடி யிணைகளே.

தாள தாமரைத் தடமணி வயற்றிரு மோகூர்
நாளு மேவிநன் கமர்ந்துநின் றசுரரைத் தகர்க்கும்
தோளு நான்குடைச் சுரிகுழற் கமலக்கட் கனிவாய்க்
காள மேகத்தை யன்றிமற் றொன்றிலங் கதியே.

கெடுமிட ராய வெல்லாங் கேசவா வென்ன நாளுங்
கொடுவினை செய்யுங் கூற்றின் றமர்களுங் குறுக கில்
விடமுடை யரவிற் பள்ளி விரும்பினான் சுரும்ப லற்றுக
தடமுடை வயல னந்த புரநகர்ப் புகுது மின்றே.

வேய்மரு தோளிணை மெலியு மாலோ மெலிவுமென் றனிமையும் யாது நோக்கா
காமரு குயில்களுங் கூவு மாலோ கணமயி லவைகலந் தாலு மாலோ
ஆமருவி னநிரை மேய்க்க நீபோக் கொருபக லாயிர மூழி யாலோ
தாமரைக் கண்கள்கொண் டீர்தி யாலோ தகவிலை தகவிலையே நீ கண்ணா.

போகிறேன் என்பது 'போறேன்' என மருவி வந்தது "மும்மையும் பாவி போறேன் என்றவிடத்தும் போகிறேன் என்பது 'போறேன்' என வந்திருத்தலறிக.

காட்டின் முன்னஞ் சானகியைக் கங்கைத் திருநா டுடையபிரான்
கூட்டிப் போய்முன் பட்டதெல்லாங் கூறக் கேட்ட தில்லைகொலோ
மாட்டின் பின்னே போய்த்திரிந்து வருந்த வேண்டாம் வனங்கொடிது
வீட்டிற் கூட்டிப் போதறிட மென்று விமலன் விரித்துரைப்ப. (உருசு)

மங்கை சிந்தை யுறத்தெளிந்து வாசு தேவா வனங்கொடிதே
லங்கம் வருந்தும் பசுமேய்க்க நீயும் போகே லெனவுறையச்
சங்க மேந்துங் கைத்தலத்தான் றவிர்ந்த பரிசாய்ச் சாற்றினன்
பொங்கு நறவப் பொழில்புடைசூழ் குருகூர் மருவும் புகழ்மாறன். (உருஎ)

ணுஞ் சார்வே தவநெறியி* னிரைப்பின் னேக றவிர்கென்ன
நணி யுரைப்ப வுடன்றவிர்ந்தாங் கிருந்த நம்பி நயநோக்கிக்
கண்ணன் மிகவு மடியவர்கட் கெளிய னென்னக் கட்டுரைத்தா
றிண்ணன் வீடு தந்தாண்ட தெர்ப்பா சனத்தர் திருப்பேரன். (உருஅ)

ஆத லாலே யுலகத்தோர் தமக்கு மாயர் தனிமுதலாய்ப்
பூத முதலாய் நின்றவனைப் புரையின் முத்தி பொருந்திடலாங்
காதலாலே பற்றுமெனக் கண்ணன் கழலிற்† கட்டுரைத்தான்
வேத சிரத்தில் வீற்றிருக்கு மெய்மையைத் தெளிந்து வெளியிட்டான். (உருகூ)

வேறு.

அருளப்பெறுவார்‡ ரெனும்பத்தில் வாட்டாற்றி லச்சுதனுர்
தெருளுறுசீ ருடம்போடுங் தமையெடுத்துத் தேவர்தொழும்
பொருளுறுமேற் பரமபதம் புகுவிப்ப வதையறிந்து
மருளுறுமீ தென்றுசெஞ்சொற் கவி§ தன்னின் மாமாயன். (உசுய)

வேறு.

செய்ய கமலத் திருவடியைப் பிடித்தின் றெமையா டிருமால
மைய வுடம்பும் வாதனையும் போக்கி யுயிரை வாங்கென்ன
வைய வுடலென் செய்தமையென் றிறைவன் கூறவச்சுதனே
யைம்பொறியும் புலனைந்தும்பொருந்து பொற்றைப்புழுக்கூடு. (உசுக)

---

*சார்வே தவநெறிக்குத் தாமோ தரன்றாள்கள்
கார்மேக வண்ணன் கமல நயனத்த
நீர்வான மண்ணெரி காலாய்நின்ற நேமியான்
பேர்வா னவர்கள் பிதற்றும் பெருமையனே.

கண்ணன் கழலிணை
நண்ணு மனமுடையீ
ரெண்ணுந் திருநாமந்
திண்ண நாரணமே.

‡அருள்பெறுவா ரடியார்தம் மடியனேற் ...ழியா
ருருட்டுருவா னமைகின்று னதுநமது விதிவகையே
இருட்டுருமா ஞாலத்து ளினிப்பிறவி யான்வேண்டேன்
மருளொழிநீ மடநெஞ்சே வாட்டாற்று னடிவணங்கே.

§செஞ்சொற் கவிகா ளுயிர்காத்தாட் செய்மின் றிருமா லிருஞ்சோலை
வஞ்சக் கள்வன் மாமாயன் மாயக் கவியாய் வந்தென்
னெஞ்சு முயிரு முள்கலந்து நின்று ரறியா வண்ணமென்
னெஞ்சு முயிரு மவையுண்டு தானே யாகி நிறைந்தானே.

பஞ்ச பூதம் பிரகிருதி பற்றுங் கன்ம விந்திரிய
வஞ்ச வுடல மிதுநீக்கி வாங்கா யென்றான் மாறனிறை
யென்சொன் னீரிப் புவிதன்னி லிலங்குஞ் சாத்த மணியவர்க
டஞ்ச மாக வவையிருந்த பாண்ட முடைத்தே* சாத்துவர்கள். (உகூஉ)

கூறு மென்னத் தமிழ்மாறன் கூறுங் கோதி லாதாயின்
நாறு முடம்பாற் பயனென்கொ லென்ன ஞால முண்டபிரான
றேறு மும்மை வைத்திருந்த தேக மன்றோ வெனச்செப்ப
மாறு மொழிய வல்லேனோ நின்னோ டென்ன மகிழ்மாறன். (உகூங)

பெருக வருந்தித் துன்புற்ற பின்பு திருமா னம்மாழ்வீ
ருருக வேண்டா முடறவிர்த்துக் கொடுபோ வேனென் றுரைத்திடலு
மருவி நயன மாருமல ராறு பாய வன்புருகித்
திருவுற் றமருங் குருகைக்கோன் சிந்தை குளிர்ந்து தெளிவோடும்.(உகூச)

மன்றல் கமழ்மா லிருஞ்சோலைப்† பத்தின் மாயன் மடிபிடித்தேற்
றின்று வலிய மேல்விழுந்திங் கெடுத்தா யிற்றை வரையுமெனைக்
குன்ற மெடுத்தா யென்பொருட்டாற் கெடுத்தா யதனைக் கூறென்ன
வொன்று மதற்கு மறுமாற்றங் காணு துலக முண்டபிரான். (உகூரு)

இந்த நினைவுக் கியாமேதை யியம்பி மடியை விடுவிப்போஞ்
சிந்தை தூய மகிழ்மாறற் கென்னைத் திருமால் சிறுகுதலை
மைந்த னினைவை வேறென்றான் மறப்பித் துவக்கு மாதாப்போ
லந்த மில்லாக் குணத்தினனுக் கர்ச்ச ராதி மார்க்கத்தை. (உகூசா)

எண்ண வரிய சூழ்விசும்பி‡ லிறைவன் காட்ட விவர்கண்டு
கண்ணன் மடியைப் பிடித்தகரந் தாழ்ந நெகிழக் கண்களில்
நண்ணி மனத்தா லந்நெறியே ஞான னந்தப் பெருவீடாம்
விண்ணை மேவி யனுபவித்து மீண்டு முனியே§ யெனும்பத்தில்.

---

* 'பாணி யுடைத்தோ' என்ற பாடமுங் காணப்படுகிறது.

† திருமாலிருஞ் சோலைமலை யென்றே னென்னத்
திருமால்வந் தென்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்
குருமாமணி யுந்துபுனற் பொன்னித் தென்பாற்
றிருமால்சென்று சேர்விடந் தென்றிருப் பேரே.

‡ சூழ்விசும் பணிமுகி றூரிய முழக்கின
வாழ்கட லலைதிரை கையெடுத் தாடின
வேழ்பொழி லும்வளை யேந்திய வென்னப்பன்
வாழ்புகழ் நாரணன் றமரைக்கண் டுகந்தே.

§ முனியே நான்முகனே முக்கண் ணப்பா வென்
கனிவாய்த் தாமரைக் கட்கரு மாணிக்கமே யெ
தனியே னாருயிரே யென்றலை மிசையாய் வந்திட்
டினிநான் போகலொட்டே னென்று மாயஞ்செ

வேறு.

ஊனமி லின்ப முத்தி யுற்றனு பவித்த லாழ்வார்
மானத மாத லாலே மற்றுநங் கண்ணுற் கண்டங்
கானபே ரின்ப வீட்டி லச்சுதன் கமல பாதத்
தேனுகர்ந் தடிய ரோடுஞ் சென்றனு பவிப்ப வெண்ணி. (உசுஅ)

வேறு.

மாசிலாப் பரமபத்தி தலையெடுத்து மகிழ்மாறன்
றேசுபொலி கமலமலர்த் திருவாணை நின்னாணை *
சவெணை வாங்குதிநின் னிணையடிக்கீ ழெனக்கூவி
ராசைமிகுந் திருந்திரங்கப் பரமபதத் தம்புயைகோன். (உசுகூ)

பெரியதிரு வடிபெரிய பிராட்டியார் தனைத்தன்னை
யுரியநெறி யன்பினொடு முவந்தேந்த வுலகேழு
மரிகரியென் றடிபணிய வந்தாமத் தடியரொடுங்
கரியவொளி மணிவண்ணன் காரியார் திருமகன்முன். (உஎ0)

வள்ளிமறத் தோன்றியவா வறச்சூழ்ந்து கைப்பற்றப்
பள்ளமடை யுடைபுனல்போற் பரம்பரன்பாற் பத்திவெள்ளத்
துள்ளமடுத் துறப்பாய்ந்த படிதன்னை யுவந்துரைத்தான்
வள்ளலெனக் கருள்புரிந்த திருவழுதி வளநாடன். (உஎக)

வேறு.

ஆகத் திருவாய் மொழியித்தை யருளிச் செய்து மதுரகவி
யேகச் சிந்தைப் பெருஞ்செய்யி லிறங்கி விதைத்து மெய்ஞ்ஞானப்
போகம் விளைய வருண்மாரி பொழிந்து விளைவித் துலகேழின்
றாகந் தீர்க்குங் கவியமுதந் தந்தா னந்தாத் தமிழ்மாறன். (உஎஉ)

மாறன் கைம்மா றொன்றின்றி மதுர கவிகட் கிவைசெய்ய
வேறொன் றறியேன் சடகோபன் விரைத்தா ளன்றி யென்றுமனந்
தேறிக் குருகூர் நம்பியல்லாற் றெய்வ மறியேன் யானென்னக்
கூறி மாறன் சீரனைத்துந் தொகுத்தோர் பத்தின் கோவையாய். (உஎங)

வேறு.

[illegible]னுண் ணிடைப்பின்னை மணவாளன் றிருப்பெயரி
லெண்ணினுண் பொருடந்த சடகோப னெனிலென்பா
லெண்ணிநின் றென்னுவுக் கமுதூறு மெனவன்பாற்
கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பை மதுரகவி கட்டுரைத்தான். (உஎச)

மாயஞ்செய் யேலென்னை யுன்றிரு மார்வத்து மாலைநங்கை
வாசஞ்செய் பூங்குழ லாடிரு வாணைநின் னாணைகண்டாய்
நேசஞ்செய் துன்னோ டென்னையுயிர் வேறின்றி யொன்றாகவே
கூசஞ்செய் யாதுகொண் டாயென்னைக் கூவிக்கொள்ளாய் வந்தந்தோ.

நம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

கண்ணி நுண்சிறுத் தாம்பு.

—(௧)—

௧ கண்ணி நுண்சிறுத் தாம்பினாற் கட்டுண்ணப்
பண்ணி யபெரு மாயனென் னப்பனி
னண்ணித் தென்குரு கூர்நம்பி யென்றக்கா
லண்ணிக் குமமு தூறுமென் னாவுக்கே.

௨ நாவி னானவிற் றின்ப மெய்தினேன்
மேவி னேனவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே
தேவு மற்றறி யேன்குரு கூர்நம்பி
பாவி னின்னிசை பாடித் திரிவனே.

௩ திரிதந் தாகிலுந் தேவ பிரானுடைக்
கரிய கோலத் திருவுருக் காண்பனான்
பெரிய வண்குரு கூர்நகர் நம்பிக்கா
ளுரிய னாயடி யேன்பெற்ற நன்மையே.

௪ நன்மை யான்மிக்க நான்மறை யாளர்கள்
புன்மை யாகக் கருதுவ ராதலி
லன்னை யாயத்த னாயென்னை யாண்டிடுந்
தன்மை யான்சட கோபனென் னம்பியே.

௫ நம்பி னேன்பிறர் நன்பொரு டன்னையு
நம்பி னேன்மட வாரையு முன்னெலாஞ்
செம்பொன் மாடத் திருக்குரு கூர்நம்பிக்
கன்ப னாயடி யேன்சதிர்த் தேனின்றே.

௬ இன்று தொட்டு மெழுமையு மெம்பிரா
னின்று தன்புக ழேத்த வருளினான்
குன்ற மாடத் திருக்குரு கூர்நம்பி
யென்று மென்னை யிகழ்விலன் காண்மினே.

௭ கண்டு கொண்டென்னைக் காரிமா றப்பிரான்
பண்டை வல்வினை பாற்றி யருளினா
னெண்டி சையு மறிய வியம்புகே
னொண்ட மிழ்ச்சட கோப னருளையே.

௮ அருள்கொண் டாடு மடியவ ரின்புற
வருளி னானவ் வருமறை யின்பொரு
ளருள்கொண் டாயிர மின்றமிழ்ப் பாடினா
னருள்கண் டீரிவ் வுலகினின் மிக்கதே.

௯ மிக்க வேதியர் வேதத்தி னுட்பொரு
ணிற்கப் பாடியென் னெஞ்சு ணிறுத்தினான்
றக்க சீர்ச்சட கோபனென் னம்பிக்காட்
புக்க காத லடிமைப் பயனன்றே.

௧௦ பயனன் றாகிலும் பாங்கல்ல ராகிலுஞ்
செயனன் றாகத் திருத்திப் பணிகொள்வான்
குயினின் றார்பொழில் சூழ்குரு கூர்நம்பீ
முயல்கின் றேனுன்றன் மொய்கழற் கன்பையே

௧௧ அன்பன் றன்னை யடைந்தவர் கட்கெலா
மன்பன் றென்குரு கூர்நகர் நம்பிக்கு
அன்ப னாய்மது ரகவி சொன்னசொ

வேறு.

முன்பே தோன்றா மதற்பினரு ளுருவாய் மூவா முதலாய
பின்ப மயமாய்ச் சின்மயமா யிருக்கு முதலோர் நான்மறைக்கும்
பின்பு முன்பு மேல்கீழ்கள் பேச வரிதாய்ப் பேணுமவ
ரன்றி யெல்லா லயனரற்கு மறிய வரிதா மந்தாமம். (உஎரு

வேறு.

நம்முடைய வீடென்றா நம்மைநீர் கேட்பதென்மற்
றம்முடைய வீடின் றமக்களித்தோ மும்பர்தொழ
வெம்முடனே போதுமின் னேயென் றிலக்குமிகோன்
றம்முடைய வீட்டைத் தமக்களித்துத் தாமகிழ்ந்தார். (உஎசு

அப்படியே யெம்பெருமா னாழ்வார்க்கு வீடருள
விப்படிவிட் டேகு மினியென் றறிந்ததற்பி
னொப்பரிய ஞான முடைய மதுரகவி
யெப்படிவிட் டென்னை யிருப்பே னெனவிறைஞ்சி. (உஎஎ

சீராரி வகுளத் திருத்தாரான் சேவடியை
யோராரு மன்பாற் பிடித்தன் றிரங்கியழக்
கூராழி சங்கேந்துங் கொண்டலெனக் கண்டுநின்ற
நாரா யணனவரு நானிலமு மீடேற. (உஎஅ

கட்டுரைக்கு மாழ்வார் கருணைத் திருவுருவை
மட்டவிழும் பூம்பொழில்சூழ் கோளூர் மதுரகவி
யுட்டெளிவாற் கேட்டி யுனக்கு முலகோர்க்கு
மெட்டெழுத்தின் சார மிதுவென்றே யின்பமுற. (உஎசு

தேசுடைய ஞானத் திருப்புளிக்கீழ்ப் பண்ணுவித்தங்
காசி றமிழ்வேத மாகவிவர் கட்டுரைத்த
பேச வரிய பிரபந்த நாலிணையுங்
கூசாதிம் மண்ணோர்க்குக் கூறி யதன்பயனை. (உஅ

காட்டிச் சிலநாளிக் காசினியி னீரிருந்தால்
வீட்டிற் பிணையும்மை யிவ்வண்ண மேவுவிப்பேன்
பாட்டை யுலகிற் பரத்துமென்றான் பல்லுயிரை
யூட்டி யுறக்கி யொழியாது காத்தளிப்பான். (உஅ

என்றா மதுர கவிக ளிதயத்தின்
மன்றல் கமழும் வகுளத் திருத்தாரா
னென்றா மனுபவத்தி லோர்ந்துரைத்த நூலனைத்து
மன்றாமவே கோபிக்காங் கச்சுகளை மாம்வாரை. (உஅ

வாருமினி யென்றழைத்து மாறன் றனைக்குருகை
யூரு முலகு முருகக் கருடனுமெய்த்
தேரு மிருப்பத் திருமடிமேல் வைத்தணைத்துப்
பாருந் துதிப்பப் படர்விசும்பின் மீதானன். (உஅங

வேறு.

தொடர்ந்துசூழ் விசும்பி லணிமுகிற் குழாங்க ரேரிய முழக்கிடக் கடல்க
டடந்திரைக் கரங்க ளெடுத்துவந் தடுத்தாங் காடிடத் தரைமுத லாகி
யிடந்திக ழுலக மேழுமே வலங்கொண் டேந்திட விமையவர் சித்தர்
நடந்துவந் தெதிர்கொண் டடிதொழ முனிவோர் நான்மறை பாடிநின் றார்ப்ப.* (உஅச)

மேருவே முதலாம் வரைப்பெருங் குலத்தால்விளங்குசீர்த் தோரணநிரைத்தா
ரோர்கொளா காய கங்கையா லங்கங் கேந்தினர் பூரண கும்பஞ்
சாரணரியக்கர் கின்னரர் வசுக்க டானவர் முறைமுறை துதிப்பச்
சீர்பெறு மிரவி யெல்லியைப் பிளந்து தேவர்க ளுலகினூ டேகி. (உஅரு)

இந்திர னெதிர்கொண் டிறைஞ்சிட வவன்வா ழுலகினூ டேகிமுக் கண்ணன்
மந்திர வுலகு மலரய னுலகுங் கடந்துமால் காரிய மயமாய்த்
தந்தவை குந்தத் தெல்லையுங் கடந்து தனியண்ட பித்தியுங் கடந்,
டந்தமில் சத்தா வரணமுங் கடந்தாங் கரும்பெரும் பாழையுங் கடந்தே. (உஅசு)

வேறு

முன்னஞ் சொன்ன பிரகிருதி மூலப் பெரும்பா ழனைவநீங்கத்
தன்னொப் பில்லாப் பிரகிருதி தாமாம் பரமா காயத்தை
மன்னிப் பேரா னந்தத்தால் வகுத்த புரிசை வைகுண்ட
மென்னப் பட்ட திருநகரின் புறத்தா ரெல்லையில் வளர்த்தோடு -அஎ

வேறு.

விரைசைமா நதியிற் சூக்கும வுடலை† விடுத்துவா தனையையும் விடுத்தக்
கரைசெறிந் தமரு மமரனவ ரார்தங் கரங்களாற் சிரம்பத மாதி
புரையறத் தீண்டிப் பரிசனஞ் செயவப் பொழுதிலே யிறைவனுஞ் செந்த
மரையுறற் திருவு முட[illegible] வந்தடி வணங்க. (உஅஅ

சீருறு ஞான வப்பிரா கிருதத் தெய்வவிக் கிரகம தென்னு
மேர்பெறு மொளிக்கொண் டிலங்குசோ தியுமா மீரிரு கரவுரு வெடுத்து
வாருறு ஞான வனமுலை மடவார் மாலைசாந் தாடையா பரணங்
காரொளி வண்ணன் விடுத்தவை யனைத்துங் கவின்பெற வணிந்துகைக் கொண்டே

* 'சூழ்விசும்பணிமுகில்' 'முனியே நான்முகனே' என்னும் இந்த இரண்டு பத்தில் அர்த்தங்களையுங்கூடியவரையில் ஆழ்வாரது செஞ்சொற்களையே யமைத்துக்கொண்டு ஆசிரியர் இச்செய்யுளிலிருந்து முறையே கூறிச்செல்கின்றமை யறியத்தக்கது.

† 'சூக்கமா முடலை' என்றும் பாடம்.

வேறு

கோலத் திருமா மகளோ டுன்னைக் கூடாதே
சாலப் பலநா ளடியே னுதளர் வேனென்ன
ஞாலப் பற்றுக் கஞ்சி யதன்ற னவையற்றான்
மூலச் சுருதிச் சாரத் திருவாய் மொழிசெய்தான். (உகூ0)

வேறு.

மதிமுக மடவார் பலவிதத் தேந்தும் வளங்கொடு புடைவர முத்தர்
துதிசெய்தாங் கிறைஞ்சிக் கைவிளக் கெடுப்பத் தோமறு நித்தர்கள் புகழ
விதியினிற் காளம் பேரிகை யாதி விளங்குசீர் வாச்சிய முழங்கக்
குதிகொளுங் கருணைக் கருடனுண் டேந்துங் கொழுஞ்சுடர் விமானம தணைந்தே. ()

வேறு.

மாக வைகுந்தங் காண்பதற் கென்மன
மேக வெண்ணு மிராப்பக லின்றியென்
றூகங் காந்து மனல்மெழு காயுகுஞ்
சோக மன்று தவிர்ந்தனன் றோமிலான். (உகூஉ)

வேறு.

கொடியணி மதிள்சூழ் கோபுரங் குறுகக் கோதறு வேதமோர் நான்கின்
முடிவிடை யாதி யந்தமு மறியா முத்திபை யடைந்ததி னுறையும்
வடிவுடைச் சேனை முதல்வனே முதலோர்மடந்தைய ரோடும்வந்திறைஞ்சி
யடிகளெம் மிடம்புக் கிடுகெனக் கொடுபோ யணிதிக ழாசனத் திருத்தி.()

வேறு.

சிறந்தமெய்ஞ் ஞான நீராற் றிருவடி விளக்கிப் பூசித்
திறந்தலை நின்ற நீதி யச்சுத னென்ன வன்பிற்
றிறந்திறம் பாமற் பேணிச் செலவிடுப் பவரோ டேகிப்
பிறந்திற வாத முத்திப் பேரின்ப வீட்டை முக்கால். (உகூச)

வேறு.

வலம்வந்து திருமா மணிமண்ட பத்தி
னலமந்த மில்லா ஞானத்தின் ஞானப்
பலமுந்து சீரிற் படிந்தா னடர்ந்தென்
புலனொந்து மாயப் புகுந்தா னுவந்தான் (உகூரு)

வேறு.

களிப்புங் கவல்வும் பிறப்பிறப்புங் கடிந்து கண்ண னடியருட
னொளிக்கொண் டிலங்கு சோதியுமா யென்றூ வுடன்கூ டுவதென்று
துளிக்குங் கண்ணீர் மிகவழுத தன்று கூடித் துயர்தீர்ந்தா
னளிக்கென் னுயிரின் பாங்கீரக் கனக்காட் கொண்டு வருகண்பாரான்

வேறு.

முடிவற்ற சுகோததியின் முழுகியெழுந் திறையொடொரு
படிபெற்ற நித்தரொடும் பற்பலகா லளவளவிக்
கடிபெற்ற துழாயலங்கற் கண்ணனையுங் கமலையையு
மடிபற்றித் தொழுதிறைஞ்சி யாங்கவரை வலஞ்செய்து. (உகூஎ)

வேறு.

எடுத்திறை யேந்தி மடிமிசை யிருத்தி யென்னுயி ரிதுவென விரங்கி
யடுத்தடுத் தணைத்து மார்பினோ டழுத்தி யலர்கம லத்தவ ளிடத்தில்
விடுத்தவ ளவனை மணைத்தபின் சாம வேதநீ தங்களைப் பாடிப்
படுத்தபாம் பணையான் பங்கயத் தாளி லடைந்தனன் பத்தர்கட் கினியான். (உகூஅ)

வேறு.

கண்டாற்றே னுலகியற்கை கடல்வண்ண வடியேனைப்
பண்டேபோற் கருதாதுன் னடிக்கேகூய்ப் பணிகொளென
மண்டாவி யிருந்துரைத்த வருத்தமன்று தீர்த்தொழிந்த
னுண்டாட்டும் புலனைந்தின் வசங்கெடுத்தென் னுயிர்காத்தான். (உகூகூ)

வேறு.

தீரக் காய்ந்த விரும்பதனுட் டெறித்தாற் சிறிதும் பிரிக்கரிய
நீர தென்ன வந்தாமத் திருந்த நெடுமா னிகரற்ற
வேரிற் பொலிந்த திருவடியி லடைந்தா னென்னைத் திருநகரி
யூரைத் தொழுதே யுய்யென்ன வுபாயங் காட்டி யுரைசெய்தான். (௩00)

வேறு.

மின்னிடைப் பிரிந்து கூடு மின்னொளி யென்னச் சென்று
தன்னுடைச் சோதி தன்னைச் சடகோபன் சார்ந்து வாழ்ந்தா
னென்னுடை யறிவிற் கண்ட திவையவன் புகழை முற்று
முன்னுல கனைத்துந் தந்த முதல்வற்கு மொழிய லாமோ. (௩0௧)

வேறு.

ஆத்தான் கருணைத் திருவுருவு மழகப் பன்சீ ரருளுருவும்
பார்த்தா லொன்றாய்த் திரண்டெழுந்த பாலேய் தமிழ ரருளுமெனைக்
காத்தாட் கொண்ட திருமல்லி நாடி தாதர் கருணைகொடுங்
கோத்தா லொன்று மென்றிதனைக் கொடியேன் றுணிந்து குறித்துரைத்தேன். (௩0௨)

வேறு.

காவியம் வல்லார் தொல்லைக் கலைவலார் கவிகள் வல்லார்
பாவியேன் பகர்ந்த தென்றிந் நூலினைப் பழிக்க வேண்டா
தேவிவாழ் மார்பன் றந்த செண்பக மாறற் கன்றி
யோவிய மாவி தாங்க வுலகிடைக் கண்ட துண்டோ. (௩0௩)

வேறு.

தெய்வ மறிய வடியேனாற் செய்யப் பட்ட பொருளன்று
பொய்யின்றும்மிற் புகன்றேனேற் பொடியாய் முடிந்துபோகின்றேன்
வையமறிய வேங்கடத்தான் மணவை நகரில் வந்தடியே
னுய்யும்படிமுன் பற்பலவு முரைத்தா னிவையு முரைத்தானே. (௩0௪)

வேறு.

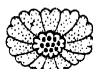
நுத்திரம் பூட்டி யாட்டி தொழிலென்ப ரறிந்தோ ரன்றிப்
பார்த்திருந் தவரம் மெய்யைப் பாவையிற் படுத்து மாபோற்
ாத்திர வசத்த ரீதைக் கடையனிற் காண்பர் ஞான
நத்திர முடையா ரெல்லா நேமியான் செயலி தென்பர். (௩0௫)

அஞ்சன வண்ண னாற்கு மாவிக்கு முள்ள நீர்மை
வஞ்சனேற் குணரக் காட்டி மாறனைக் குருகூ ரோடென்
னெஞ்சினி லிருத்தி நீங்கா நிலையளித் தாண்டாட் கொண்டான்
கஞ்சமா மலர்த்தா ளுன்னுக் கள்வனே கழறற் பாலேன். (௩0௬)

உருத்திரன் சமயத் துள்ள பத்தர்க ளொருங்கு கேட்டேந்
திருத்திகழ் மார்பர் தொண்டர் செய்கையிற் சிறிதுங் கேட்டே
கருத்துறு சமயத் தோர்கள் கற்பனை பலவுங் கேட்டே
மொருத்தரென் மாறன் போன்றார் கண்டில முலகு தன்னில். (௩0௭)

வேறு.

முன்னே பிறந்து வீடடைந்த முதல்வ ரனந்த மூவுலகிற்
பின்னே பிறந்தாங் கவையடைவா ரனந்த மனந்தம் பேசுங்கா
லென்னே மாற னிகரொருவ ரெக்கா லத்து மில்லையில்லை
தன்னேர் தனக்குத் தானானெ லென்னுன் சாற்றத் தகுமந்தோ. (௩0௮)

ஸ்ரீ

மதுரகவியாழ்வார் பிரபந்தம்.

செப்பரிய பெருங்கீர்த்தித் திருவழுதி வளநாட
னிப்பரிசே சென்றிறைவ னிணையடிக்கீழ் வீற்றிருந்த
னப்பெரிய கதையிறைவ னருளியதிற் சிலகூறி
யொப்பரிய மதுரகவி செய்திறமு மோதுவாம்.

வேறு

சீரார் திருவாய் மொழிப்பெருமான் செங்கட் கரிய திருமேனி
நாரா யணனை யடைந்ததற்பின் ஞால மிரங்க மதுரகவி
நீரா யுருகி மோகித்துத் தேறி மாற னிகரில்லா
வேரார் கோலத் திருவுருவை யிலங்கு ஞானத் திருப்புளிக்கீழ்

என்று முண்டாம் படிகுறித்தங் கேறி யருளப் பண்ணுவித்து
குன்றம் போன்றங் கருள்விளங்குங் கோயில் செய்துக் கோபுர
கன்றி யொன்றுந் தனக்கின்றி யல்லும் பகலு மவன்பணியி
னின்றங் கிரெட் டுபசார நேமி விளங்கும் படிபண்ணி.

திருவா சிரியந் திருவிருத்தந் திருவந் தாதி திருமால்சீ
ருருவாந் திருவாய் மொழியென்றே யுரைத்த பிரபந் தங்களை
யிருமா வினையிற் படுபவரை யிருந்து திருத்தி யோதுவித்திட்
டொருமா நொடியுஞ் சன்னிதியை யகலா தாங்கே யுடனுறைந்

ஓது மாண்டன் றிருநூற்று நாற்ப திருந்திவ் வுலகனைத்தும்
பூத நாத னடியவராய்ப் பொருந்தும் வண்ணந் திருத்துவித்த
வேத நாலுந் தமிழ்செய்த விமல னருளா லுடலோடே
சீத விரசைப் புனலாடித் திருமா மணிமண் டபஞ்செறிந்தான்

மதுரகவியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

